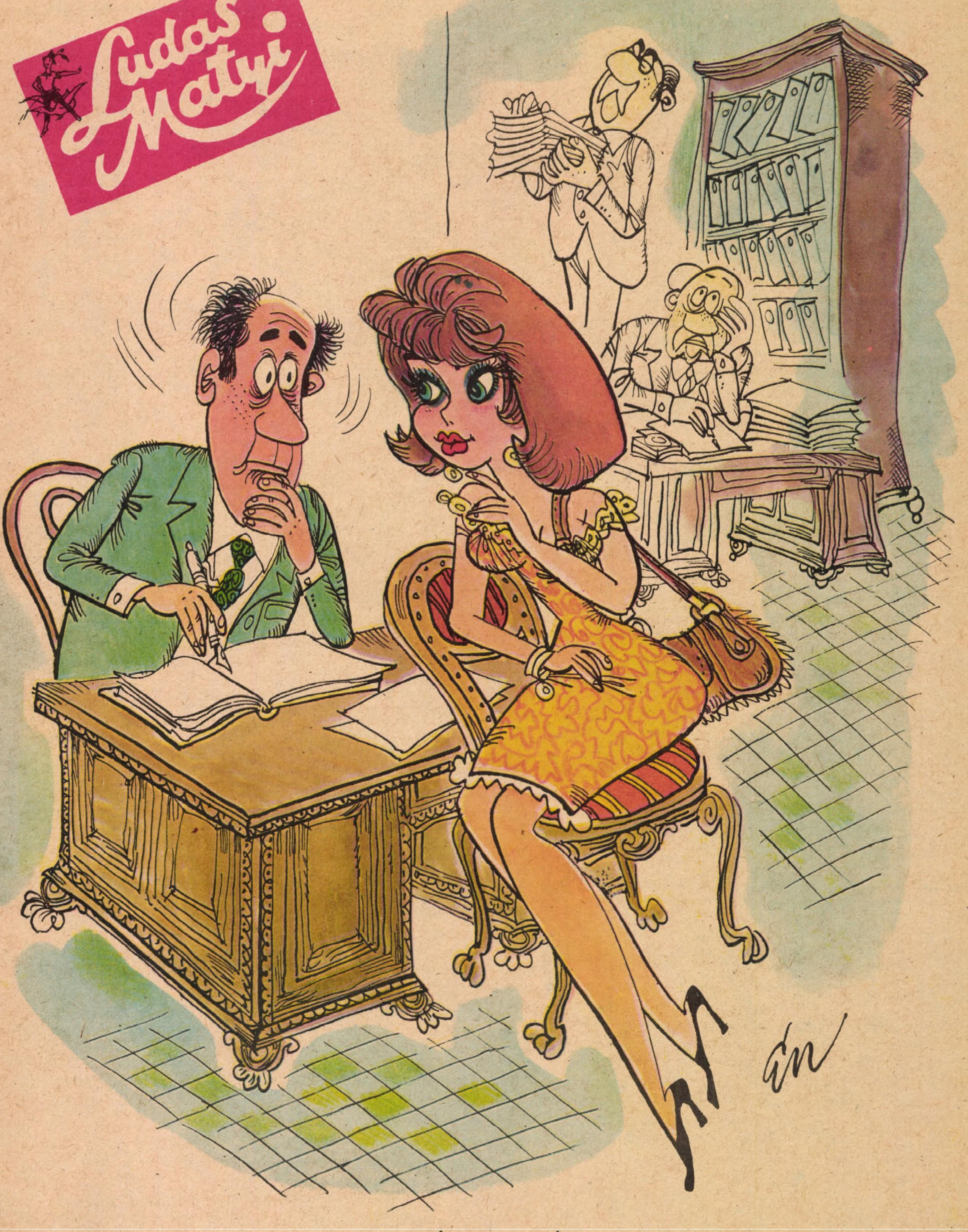
XXXV. ÉVFOLYAM, 42. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1979. OKTÓBER 18.

Ludas Matyi

Endrődi István rajza

PÁLYAKEZDÉS

– Nem tudna havi ötszázért mindjárt nyugdíjasnak felvenni?

Keltsünk érdeklődést pozitív-rémhírekkel

Mindjárt megmagyarázom, hogy mire gondolok. Előbb azonban gondoljuk végig, hogy mi esett meg a közelmúltban.

Futótűzként terjedt el egy rémhír: tavasszal földrengés lesz, közel a fővároshoz, még a középpontját is meghatározta egy japán geológus: Bicskén lesz az epicentruma a földrengésnek, annyi szent.

A rémhírre gyorsan felelt a sajtó, ésszerűen bizonyítva, hogy a tudomány – sajnos – ma még nem tart ott, hogy előre meg tudja határozni a várható földmozgások helyét a világon, és hogy a mi japánunk a saját hazájában, ahol tudvalevőleg a leggyakoribbak a földrengések, öt hazai földrengésből egyet sem talált el, tehát a lottón se ment volna sokra a tippjeivel. Jóslata mégis nagyobb lázba hozta a budapestieket, mint a futball-világbajnokság, ami nem csekélység. Ez volt a beszédtéma sok napon át, a tennivalók megvitatásával, az esélyek latolgatásával. Namármost.

Ha egyszer ismerjük a rémhírek lélektanát, hogy mindennél jobban foglalkoztatja az embereket, miért nem használjuk ki a magunk javára? Most jön az én ötletem: keltsünk **pozitív** rémhírt!

Egyetlen példát mondok csak és próbálom kitalálni, mi történik a pozitív rémhír következtében.

Felrebben a következő hír:

Egy indiai közgazdász előrejelzése szerint a jövő év második negyedévére pozitív lesz a magyarok külkereskedelmi mérlege...

Így hangzik a pozitív rémhír, amely két napon belül eljut az emberek jó részéhez. Izgatott találgatás kezdődik, mert – ez a rémhír lélektanához tartozik – egy külföldről elhangzott hírben kell lenni valaminek!

Többen számítgatni kezdik, mivel érhettük el, hogy pozitív lesz május körül a mérleg, és sok mindenre rájönnek, amitől tényleg pozitív lehetne...

A sajtó is reagálna persze a pozitív rémhírre: mértéktartó cikkek jelennének meg arról, hogy ne higgyünk el feltétel nélkül minden állítást, nem kell mindjárt optimizmusba esni. De nem mindenkit győznének meg az ésszerű közgazdasági fejtegetések, csak benne maradna a bogár az emberek fülében, és titokban azért vitatnák a tennivalókat.

És ha csakugyan pozitív lenne májusra az a mérleg? Az lenne csak igazi földrengés!

Somogyi Pál

Mit ér a neve?

Nyelvünk zamatát, különleges ízeit csak az tudja igazán élvezni, aki jól tud magyarul. Gondolom, hasonló a helyzet más nyelvekkel is. Erre a páratlan felfedezésre nem az a jelenség serkentett, hogy a sok idegen nyelvű felirat, rövidítés, márkaelnevezés stb. mián hovatovább külföldi országgá válunk, jóval megelőzve a viszonzásban érdekeltek udvarias gesztusait is. Ó, nem. Olvastam egy hírt, amely szerint egy magyar és egy nyugat-berlini cég közös tőkeérdekeltségű vállalatot hoz létre, s Nyugat-Berlinben reprezentatív bolt nyílik, ahol népművészeti cikkeket, hanglemezeket, könyveket, italokat, élelmiszereket árusítanak. Most tessék kapaszkodni: a szaküzlet neve **Budakur** lesz. Ez a nyelvi kooperáció csúcspontja. Ha német atyafi olvassa, szanatóriumra gondol, pontosabban gyógykúrára, hiszen bizonyára tud németül. Ha magyar turista olvassa, ezt a nevet ő is megérti, hiszen tud magyarul, legfeljebb a szemérmesebbje lesüti a szemét. Csak az a baj, hogy odabent egyik sem azt kapja, amire számított. De hát ez Budapesten is előfordul, ha nem is egyre ritkábban.

Marthy Barna

Örökzöld üvegestánc

A bolti üvegestánc, amely a kiürült palackok visszaváltása körüli társasjáték össznépi szertartása, sokkal nagyobb sajtót kap, mint a külhonban is mindig nagy sikerű népitáncos mutatvány, pedig abban teli üvegek a főszereplők, míg a boltiban az üresek. Ez az össznépi játék, a boltosok és vásárlók örökrangadó torzsalkodója új motívummal bővült és ennek néhány variációját érdemes megtanulnunk.

Színházi szünetben a szellemi táplálék után valami folyékonyabb kiegészítésre szomjas tömegek rohanják meg a büfét. A nagy sietségben, ugye, előre kell fizetni, ráadásul a sört és az üdítő italt is üveggel együtt, merthogy úgy szolgálják ki a gyorsaság végett. Az üdítő italnál az üvegbetét ára csaknem azonos az italéval. A nézőtérre senki sem viszi be az üres üveget, a kiszolgálót nem lehet elérni. Le lehet viszont rakni a pultra, bárhová, majd a személyzet összeszedi. A visszajáró üvegbetétért kár lenne kihagyni a harmadik felvonást.

Ifjúsági kirándulóhely a hegyekben, büfével. Naponta tucatjával érkeznek az iskolás csoportok. Egy üveg langyos kóláért hét forintot fizetnek a gyerekek, majd az üres üvegeket szépen leteszik, mert a büfés néni nem ér rá velük foglalkozni, hogy az üvegbetétet visszafizesse, meg egyébként is annyi a dolga, hogy könnyen meg is feledkezik róla.

Az Utasellátó kosaras embere a vonaton szorgosan hordja a söröket, meg az üdítő italokat. Előre fizettet, üvegbetéttel számol. Az üvegeket tessék letenni, majd jövök értük, mondja. Jön is. A végállomáson, amikor az utasok már régen leszálltak. Az üvegek – meg a betét – maradtak.

Balatoni strand önkiszolgáló étterme. A sört és az üdítő italt üvegestül mérik, az üvegbetétet felszámolják. Fürge, szorgalmas ifjú szedi össze a szennyes edényeket. Velük a kiürült üvegeket is. Ki reklamál, hogy szeretné visszaváltani az üveget?

A motívum nagyjából azonos mind a négy táncban, a variációk rokonok, s még megközelítően sem merítették ki a lehetőségeket. Az örökzöld üvegestáncban nincs megtorpanás, nem kerül le az össznépi táncrendről. És még csak találgatni sem kell, vajon az új motívum az üvegestáncot, vagy alkalmazóit gazdagítja.

Benedek Miklós

Szerény szobrászok

Lírai vallomással kezdem. Szeretem Budapestet, és szeretem benne a szobrokat. Szép szobraink vannak, büszkék lehetünk rájuk.

És büszkék lehetünk azokra, akik alkották ezeket a szobrokat, ha nem is tudjuk, hogy kit tiszteljünk bennük.

De miért nem tudjuk? Miért nem írják oda a szoborra, valahova alulra, hátra, vagy oldalt, bevésve, vagy kicsi táblán? Miért keresem hiába? Miért ez a nagy titkolódzás? Hiszen a szobraink – szerintem – nem szégyellnivalók (mármint a legtöbb!).

Körüljárom a lángoló Petőfit a Petőfi téren, és a dühös Adyt a Liszt Ferenc téren, de csak idehaza, a lexikonban találom meg nagy nehezen, hogy az előbbit Huszár Adolf alkotta 1882-ben, az utóbbit Csorba Géza 1960-ban.

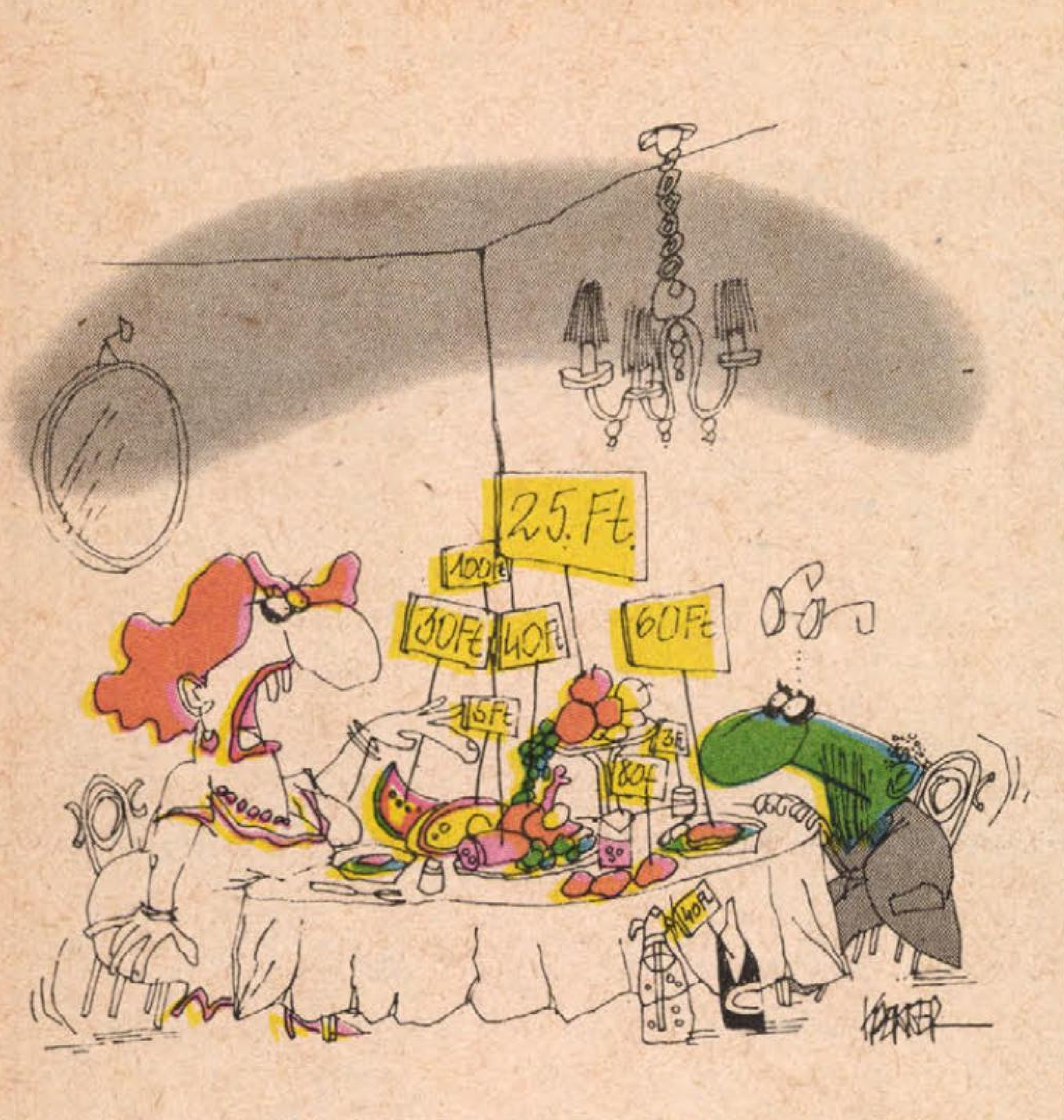
Igen, tökéletes ezen a területen a demokrácia. A Felszabadulási emlékműről épp úgy hiányzik Kisfaludi Strobl Zsigmond neve, mint a Szentháromság-szoborról Ungleich Fülöp és Hörger Antal (1713), sőt ez utóbbinál még az is (természetesen?) titokban marad, hogy a Mátyás templom előtti csak másolat, a második világháború alatt erősen megsérült eredetije a Kiscelli Múzeumban van.

Nem értem. A könyvekben ott szerepel az író (ez természetes), ha illusztráció van, az illusztrátor (ez kötelező), a tipográfus (ez magától értetődő), és a színházi plakáton olykor többen vannak a különböző alkotók, mint a színészek. Nő, és a televízióban! Tessék lemérni egyszer, hogy – például – a nyúlfarokról szóló nyúlfarknyi esti mesének hányad részét teszi az „alkotógárda" felsorolása, amelyet a kedves néző, akihez szól, el sem tud olvasni (sokszor a felnőtt sem). De ott vannak ők, feltüntetve, mert ez jár nekik.

A szobrásznak miért nem jár? Talán ő tiltakozik ellene, tiltja a kötelező szerénysége, vagy a haladó hagyomány, vagy mi...?

Sólyom László

TERÍTÉK

– Most legalább láthatod, hogy hová teszem a kosztpénzt!

CARTER A KEREKEK KÖZÖTT

Most már nyakra-főre mumusolják az embert, hogy nehéz idők jönnek és jó lesz felkészülni, mert aki nem emelget reggel, délben, este mázsás súlyokat, annak egykettőre megrittyen a térde az idők terhe alatt. Élelmes kisiparosok máris gyártják a naptáros derékszíjakat. Ahány lyuk, annyi dátum, hétfő, kedd, szerda, hogy tudjuk, mikor meddig kell behúzni.

Tisztelettel bejelentem, hogy nem vagyok hajlandó frászt kapni. Megint tapasztaltam valamit és ennek alapján fennen kiáltom mindenfelé, hogy cúgos kis hazánkat a pokol kapui sem döntendik meg. Csak spéci magyar tartalommal kell megtölteni a régi formát, de csordultig ám.

Mert mit olvastam én kedvenc napilapomban? Egy előfizető levelét, amelyben elpanaszolja, mily igen cudar sors érte is őt egy vidéki MÉH-telepen.

Átjátszott sínelemeket vásárolt a szerencsétlen, mintegy ezer forintnyi értékben. Azonmód meg is kérte a telepi lángvágót, ugyan lángvágja már neki méteres darabokra a síneket, hogy rögtön beépíthesse. A lángvágó lángvágott, ahogy az Úr lángvágnia engedte. Aztán, amikor már az összes sín méteres darabokban hevert, meghallotta, hogy egy árva buznyák nem sok, annyi borravalót sem kap teste fáradságáért.

Mit tett erre a lángvágó?

Keményen tisztelgett és a jövőbe vetett arccal azt mondta: borravaló ide, borravaló oda, a dolgozó népet szolgálom?

Ördögöt.

Az ég felé fordította tekintetét és sorra aposztrofálta a naptár minden szentjét?

Mégúgyse!

Csak fogta a lángvágóját és mindegyik síndarabkából lelángvágott még egy darabkát, miáltal — olé! — kárba veszett az egész tétel.

Tetszik érteni? Ez a gyémánt tekintetű férfi jelentős munkát vállalt magára és végzett el férfi módon — nem parancsszóra, nem könyörgésre, nem célprémium, anyagi juttatás, túlóra, vagy csúszópénz fejében.

Puszta utálatból.

Nagy dolog ez, tisztelettel, ősi magyar erény. Erre építeni kell, mert hegyeket mozdít.

Tegyük fel, hogy — isten őrizz! — üzemvezető vagyok egy nagy gyárban és a hubolóműhelynek reggelre le kéne vencselnie háromszázhúsz nézgevonaszt export kivitelben. Akkor előreküldöm a sajtófőnökömet és ő máris megkezdi az utáltatást a hubolók körében.

— Nohát — mondja —, nem igaz, micsoda emberek szaladgálnak. Itt van ez a Hollanda is. Esküszöm egy huszasért fényes nappal megfejné a kecskét az Oktogon kellős közepén. Nem hiszitek el, a menyasszonya hátulját kiadta a Magyar Hirdetőnek, hogy Centrum-hétfőket reklámozzanak rajta. A hubolókat egyenesen gyűlöli. Kérlek, órákig képes álldogálni az üzemi bölcsőde kerítésénél, hátha a dadus fejreejt egy kis hubolót.

Amikor a hubolók már a fogukat csikorgatják, lemegyek én is a dirivel, akit szintén beavattam a mókába.

— Háromszázhúsz nézgevonaszt? — mondom jó hangosan, hogy ők is hallják. — Ne röhögtess. Ezek? Idehallgass, háromszázhúsz nézgevonaszt reggelre egy tucat jó huboló sem vencsel le neked, nemhogy ezek a macskajancsik. Fogadjunk egy lilába, hogy nem csinálják meg.

— Benne vagyok — mondja a diri. — Minthogy azonban többrendbeli liliomtiprás miatt úgyis letiltották a fizetésedet, pénzt nem fogadok el tőled. Hanem, ha veszítesz, lemégy udvari munkásnak a göthösdűlői telepre.

— Oké — kiáltom erre a szerepem szerint. — Nincs benne rizikóm, mert ezek, ha száz évig élnek, sem vencselnek le reggelig háromszázhúsz nézgevonaszt.

— És, ha mégis?

— Akkor megüt a guta!

Ennyi elég is.

A hubolók nekiesnek a nézgevonaszoknak és reggelig vencselnek, mint senki a világon.

Mert mi az élet minden területén fantasztikus eredményekre vagyunk képesek.

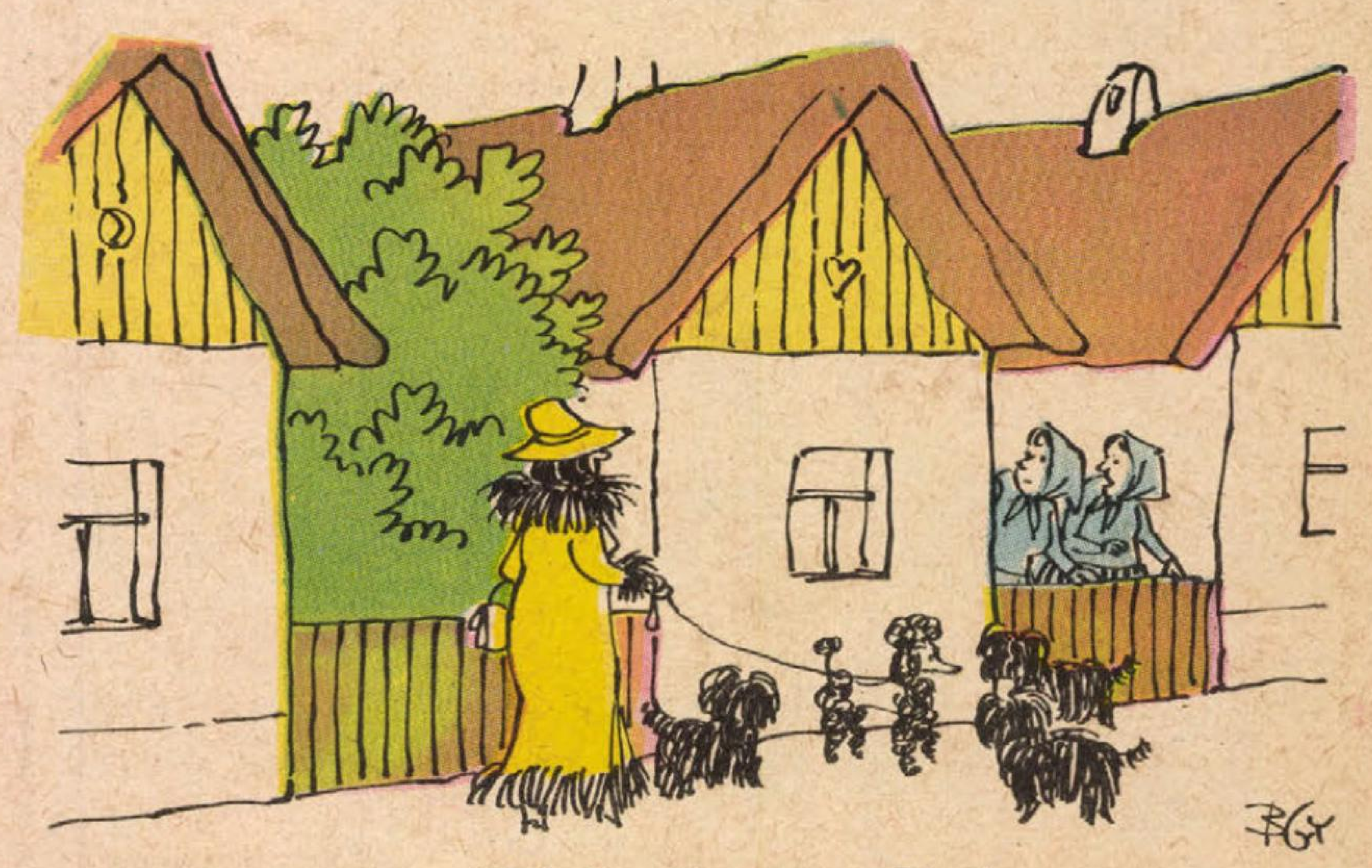
Ha van ki ellen.

Talán a labdarúgás kivételével.

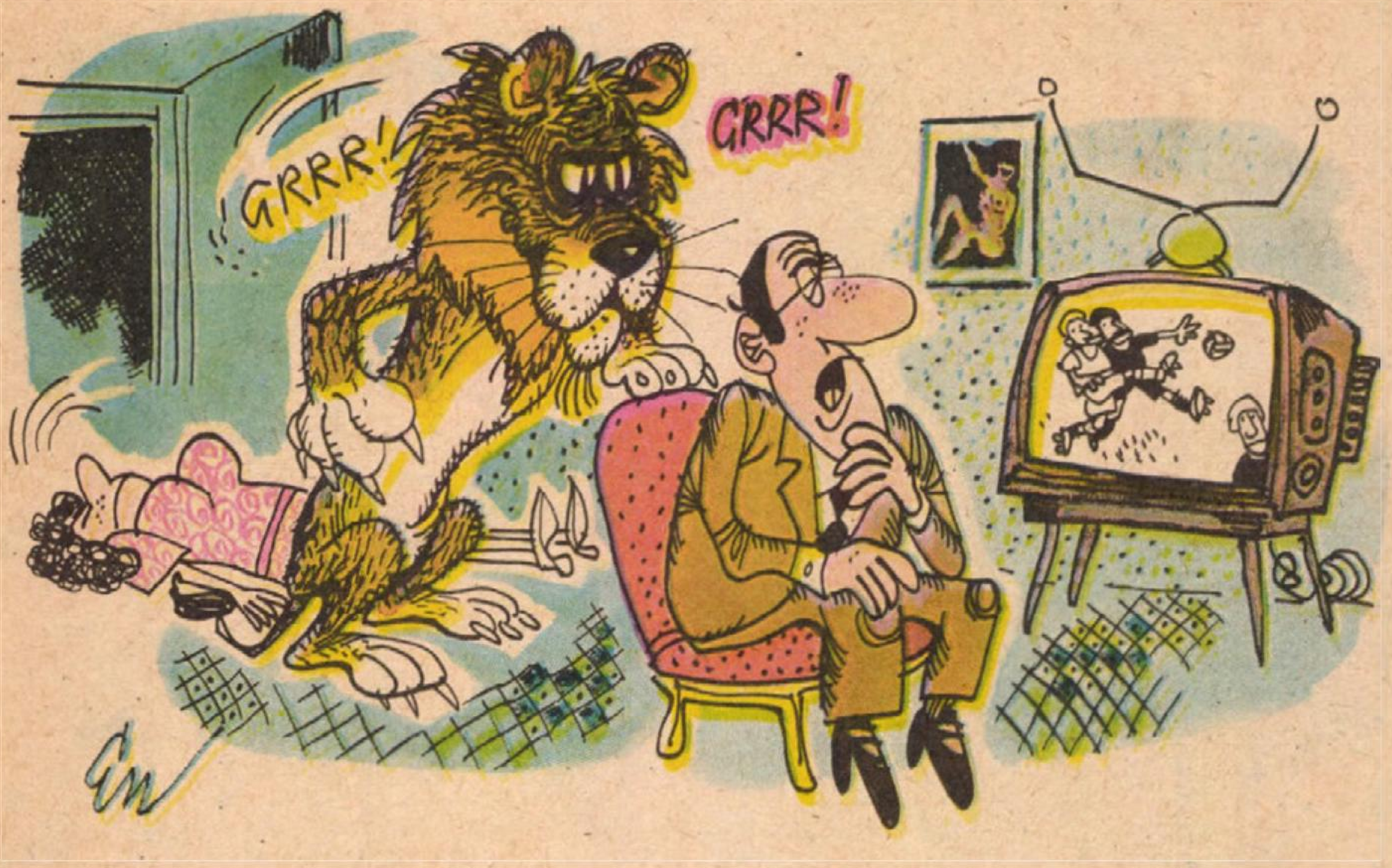
Peterdi Pál

ENERGIATAKARÉKOSSÁG

– Nézd, hazalátogatott a Rózsi!

– Csak azt nem értem szívem, miért kell neked mindig morogni, amikor meccset nézek?!

ÜGYESKEDŐ

– Nekem már az őszi előszezonban sikerült beszereznem egy influenzát.

SZÓSZÖCSKÉK

„A vevők tájékoztatásának új módszerét dolgozza ki a cipőkereskedelmi vállalatok szakmai bizottsága" — olvasom. Tudniillik: „A vevők gyakran kifogásolják, hogy *nem egyértelműek a használati utasítások.*"

A vásárlók eszerint csökönyösen ragaszkodnak ahhoz, hogy utasítás, mégpedig egyértelmű utasítás alapján hordják lábbelijüket. Kellő parancsnoki eligazítás nélkül esetleg azt hinnék, hogy a cipőt a fülükön kell viselniük. Azt pedig semmi szín alatt el nem találnák, melyik fél pár csukájuk melyik lábukra való. Ha nem tévedek, a jelenleg érvényben levő utasítások egy kissé henyék, megfogalmazásuk két-, sőt többértelmű, következésképp vevő legyen a cipőtalpán, aki kihámozza belőlük, mit is kell egy pár lábbeli birtokában tennie.

A szakmai bizottság új tájékoztatási módszere révén mindez a tanácstalanság végérvényesen a múlté leend. Egyértelműen utasítva leszünk arra nézvést, vajon hordanunk is szabad-e a megvásárolt cipőt, avagy csupán kezünkben vinnünk mezítlábas sétáink alkalmával, közben rendeltetésszerűen rá-rápillantva, hogy azért kopjon is egy kicsit.

Egyértelmű utasításaink a jövőben tehát lesznek. Várnunk most már csak az *egyértelmű cipőkre* kell.

*

Maróti Lajos *új* regényéről beszélnek a tévében. Három percen belül kétszer is újnak nevezik „A kolostor"-t, mely idestova *11 évvel ezelőtt* jelent meg.

Egy újszülött tévénézőnek minden könyv új. Mi több, úgy látszik, egy újszülött szerkesztőnek is.

*

Ha már az irodalom került szóba: a minap egy 1929-ben kiadott irodalomtankönyvbe lapozgattam bele. Megütötte a szemem egy mondat az Adyt méltató fejezetből: *„»Két kuruc beszélget« című költe-*

ményét Thaly Kálmán sem írhatta volna szebben."

Amiből kitetszik, hogy amit egy-egy kritikus dicséretnek szán, az utóbb gyakran bizonyul elmarasztalásnak — és megfordítva. Legyenek erősek műbírálóink: esetleg *még napjainkban is*...

*

A szomszéd iskola előtti utcai átkelőhely két oldalán minden reggel két helyre fruska posztol, kezükben közlekedési jelzőtárcsa. Az a dolguk, hogy megállítsák a teher- és személyautók vég nélkül hömpölygő áradatát, ha iskolába igyekvő kisdiákok verődnek össze a sulival átellenes járdaszélen. Van itt zebra is, persze, ám a tapasztalat azt mutatja, hogy a tárcsa emelésére mégiscsak inkább lefékeznek a sofőrök, mint anélkül.

Mindez rendjén is volna, ha a kislányokat nem szállná meg a jelzőtárcsa puszta érintésére valamiféle hatalmi eufória, s ha aranyos lelkecskéim nem állítanák meg minden szíre-szóra a kocsikat. Elég, ha föltűnik egy piacra battyogó, cekkeres nénike, s a tárcsa máris — hopp! — a magasban. Minélfogva kilométer hosszan sorjáznak a vesztegló kocsik e fontos útvonalon.

Hogy is mondjam csak? A hatalmat gyakorolni könnyű; *helyesen* gyakorolni nehéz. Még ha csupán jelzőtárcsányi is az a hatalmacska.

*

Végre! — sóhajtott föl az utcai szeszivást megtiltó rendelkezés olvastán a magyaroknak az a része, akiknek eddig kisült a szemük, ha külföldi ismerőseikkel végigballagtak egy-egy söröspalack-szilánkokkal teliszórt játszótéren, avagy — teszem azt — egy-egy közért-fiók előtt, a déli munkaszünet idején.

Végre! — sóhajtottam föl én is. Lám, ha lassan is, de szorul a hurok az életüket, plusz családtagjaik életét elivók nemzetrontó tábora körül. Ebben is elmaradtunk ugyan majd félszázaddal a nyugati államok mögött, no de sebaj, jobb későn, mint soha.

Épp ezen merengek, mikor a sétatér bokrai mögött kit pillantok meg? Egy zugivót. Háttal áll nekem, pontosabban „dekkol", s közben üvegből sört nyakal. Úgy látszik, a szesztestvérek nem adják meg magukat olyan könnyen, egyelőre még keresik a kibúvókat, illetve *bebúvókat*, amilyen az említett bokrok karéja is. Hát sehol egy rendőr? Vagy legalább egy csősz?

Nem, a csősz sehol nem látható. Mindaddig, amíg zugivónk a száját kezefejével törülgetve meg nem fordul, s meg nem pillantom karján — a parkőrnek kijáró szalagot.

Timár György

KULTURÁLIS SZERZŐDÉS

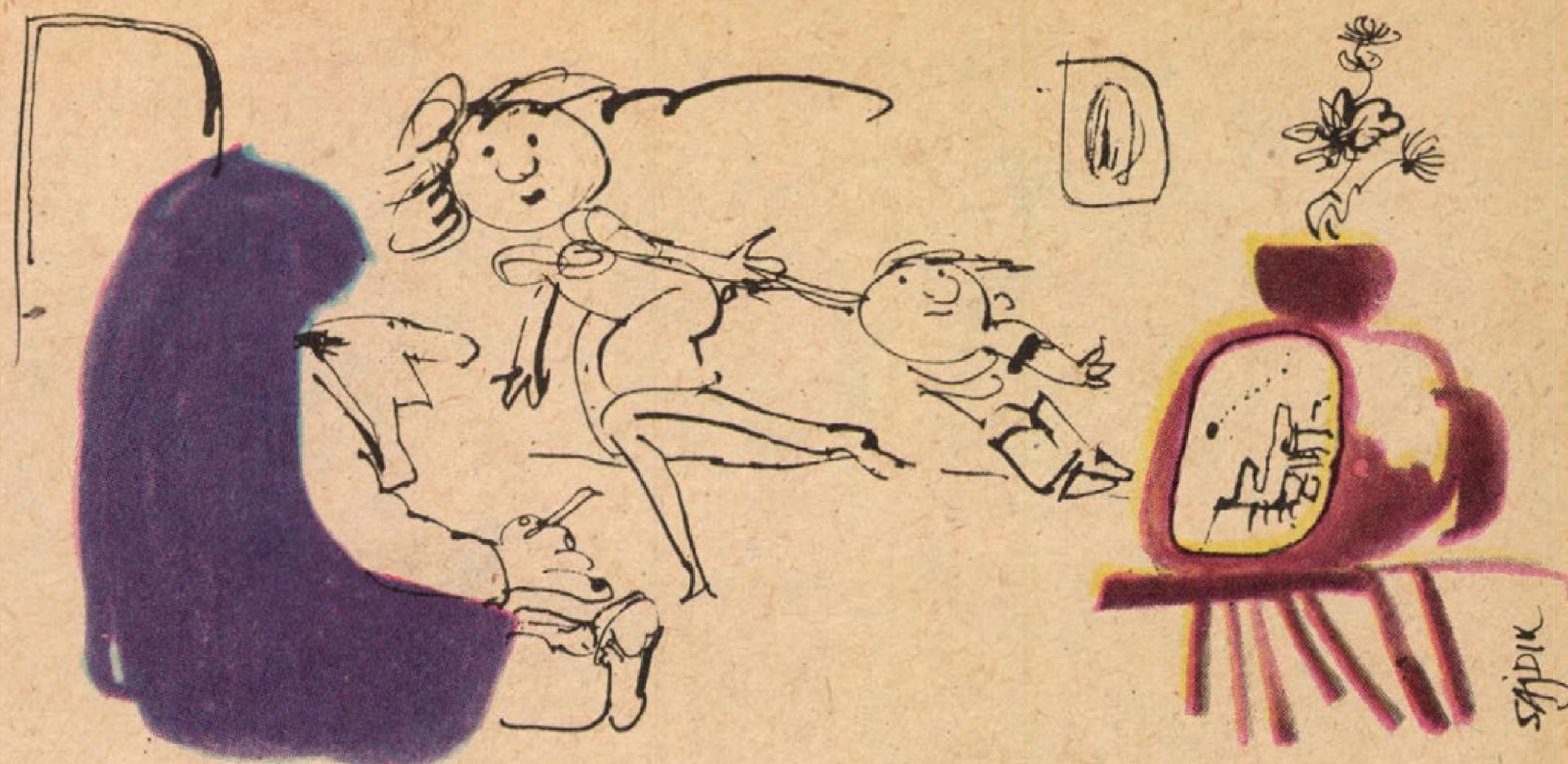

– Van benne keresztrejtvény is!

MAGASLES

– Hát nem csodálatos a technika? Ami Dél-Amerikában van, azt előbb tudjuk meg, mint ami itthon történt…

farmersirató

Kopott, foltos egykomám, drága kis haverom! Harminc évemből az utolsó tizennégyet együtt töltöttük el jóban-rosszban. Közösen vívtuk meg a harcot — egész nemzedékünkkel együtt —, hogy befogadjanak, elismerjenek Téged. Hatvanhatban már megtűrt a gimnáziumi osztályfőnök, pedig még nem farmer voltál, hanem „kovbojnadrág". Együtt harcoltuk végig a hosszú haj csatáját, lelkesen énekeltük Illésékkel, hogy az ész a fontos, nem a haj. Hosszú volt a harc, egykomám, emlékszel, az Operába, a Nemzetibe, az érettségire már Veled mentem, de az ifiparkba még nem. Aztán jött a fordulat éve: beengedtek Veled még az ifiparkba is. Később már egymagad is megálltál a lábadon, ha leállítottalak este az ágy mellé. A küzdelemben kemény lettél, durva és fakóképű, de nem szívtelen. Boldogan bújtam Beléd, mikor leszereltem a katonaságtól, s elsírtuk egymásnak bánatunk. Végül megharcoltuk a szakáll csatáját is, imádtuk a torzonborz Che-t és a lompos Beatlest.

Aztán mutatkoztak az első eredmények: ott ültünk már a tanári katedrákon, a kutatóintézetekben, a gyárakban, a brigádértekezleteken, az üzemmérnöki íróasztaloknál. Befutottunk: úgy ahogy voltunk, nyakba érő hajjal, körszakállal, farmerral, bőrsaruval, tarisznyával.

Harmincévesen már úgy éreztük, tettünk valamit. Mikor megvalósult a régi álom, s megindult a magyar farmergyártás, boldog mosollyal néztünk szét a mi or-

szágunkban. Hát elértük! A küzdelem nem volt hiábavaló. A csatának voltak áldozatai, sebesültjei, de győztünk. A végső győzelem után mégegyszer körbehordoztuk párás tekintetünket az utcákon, és akkor megdöbbentünk.

Jobbra-balra kopott, büszke farmerok vonultak, jó harmincas, pocakos könyvelőkön, orvosokon, raktárosokon és varrógép-műszerészeken. Szakállas, bőrsarus negyvenéves, molett, görbe lábú eladók, benzinkutasok és pincérek sürögtek ide-oda. És a fiatalok, a tinédzserek?

Az ifjú titánok, a tinik ámuldozva, megdöbbenve, sőt mi több, nemes megvetéssel bámultak ránk, miközben a diszkóba rohantak bordó lakkcipőkben, szűk, élesre vasalt nadrágokban, fényes öltönyökben, hullámos, jól fésült hajjal, keskeny nyakkendőkkel, arany csingilingikkel. Hát hiába volt minden szenvedés, hiába ráztuk le a nyakkendő és a fodrászok rabbilincseit? Tucatnyi fiatal Elvis Presley suhan el mellettünk, borotvált, rózsaszínű babaarccal, „aftersév"— illatot árasztva. Ez nem lehet igaz!

S akkor egy este mindanynyian láttuk a tévében a nyugat-berlini nagy discoparádét. Tudtuk, mindennek befellegzett. A hírneves sztárok mind-mind világos, vasalt öltönyben, apró gallérú fehér ingben, szolid nyakkendővel, ondolált, rövid frizurával léptek fel a csillogó dobogóra. Ez volt az utolsó döfés. A lelkünk mélyén éreztük, hogy új harc jövel.

Harc a megbotránkoztató, az elődök hagyományait semmibe vevő, kikent-kifent divat ellen. Harmincasok-negyevenesek, félre az ellentétekkel, tömörüljünk egységfrontba! Le a discodivattal, a szatén gatyákkal, a digós fejekkel, a mütyürkékkel, a sima arcbőrrel, a brillantinnal. A diadal nem maradhat el! Le a kényes-fényes ruhakölteményekkel! Éljen a farmer!

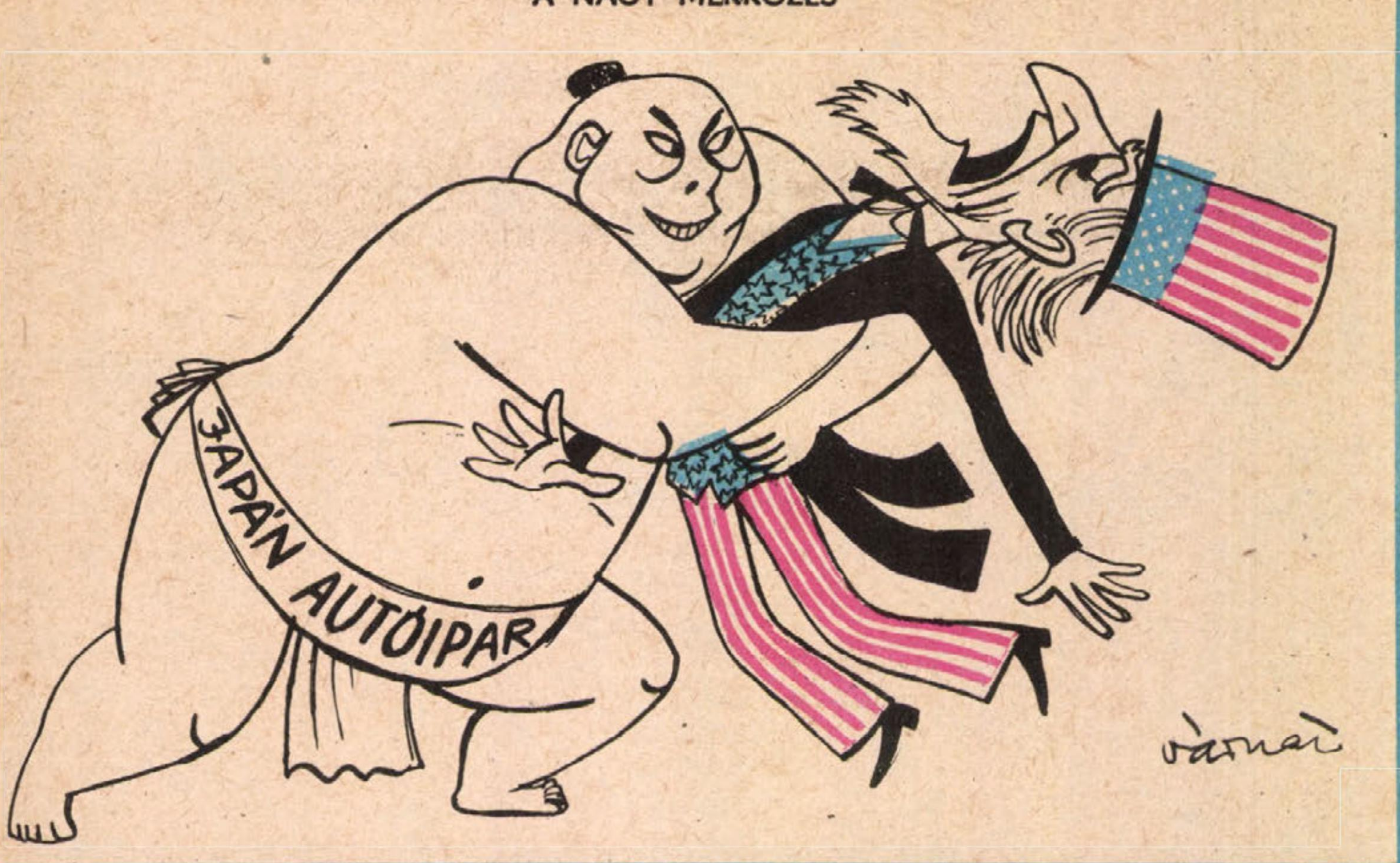
Majláth László

KONTÉNERES SZÁLLÍTÁS

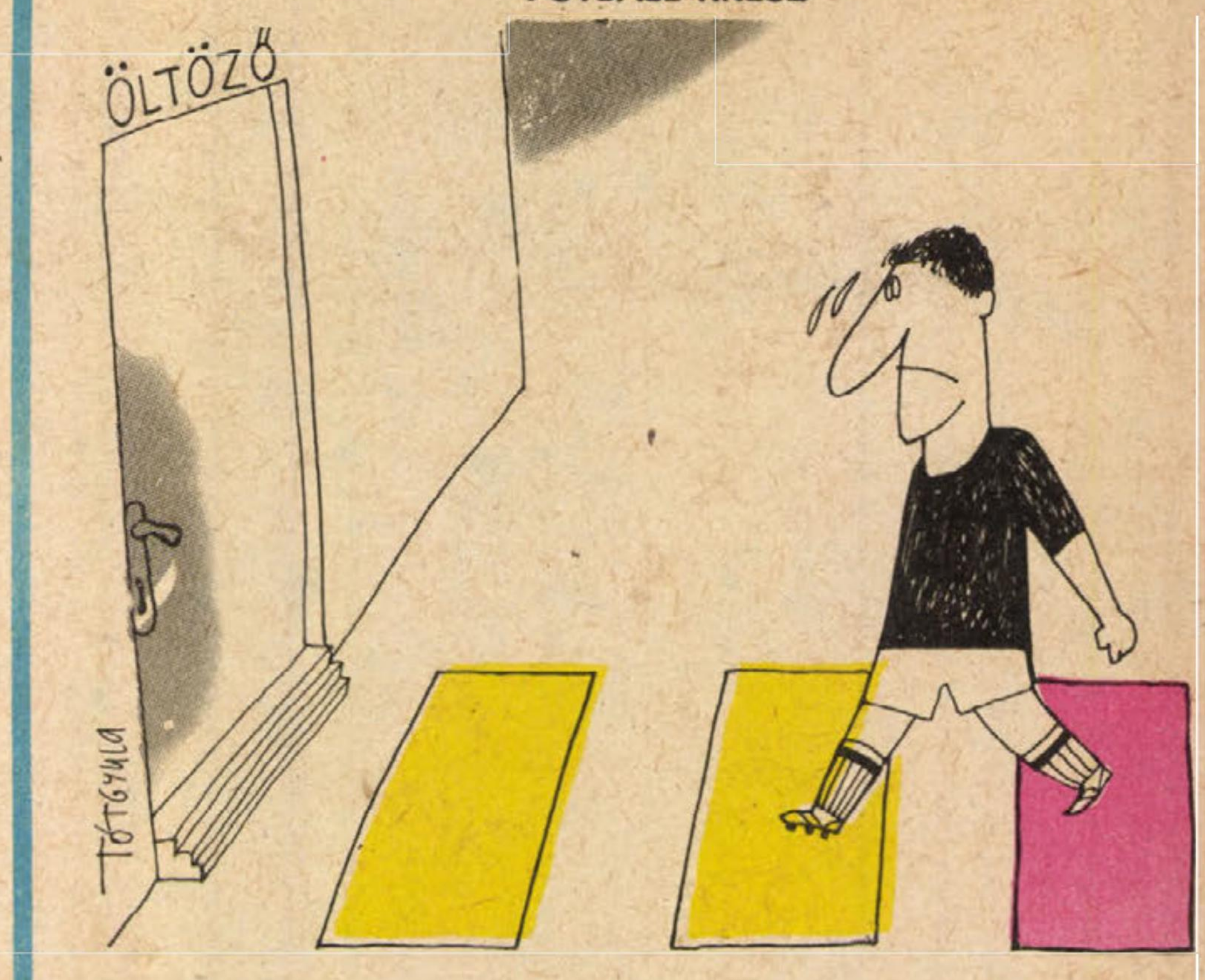

– Megmagyarázom, hogy miért nem hoztunk semmit!

A NAGY MÉRKŐZÉS

FUTBALL-KRESZ

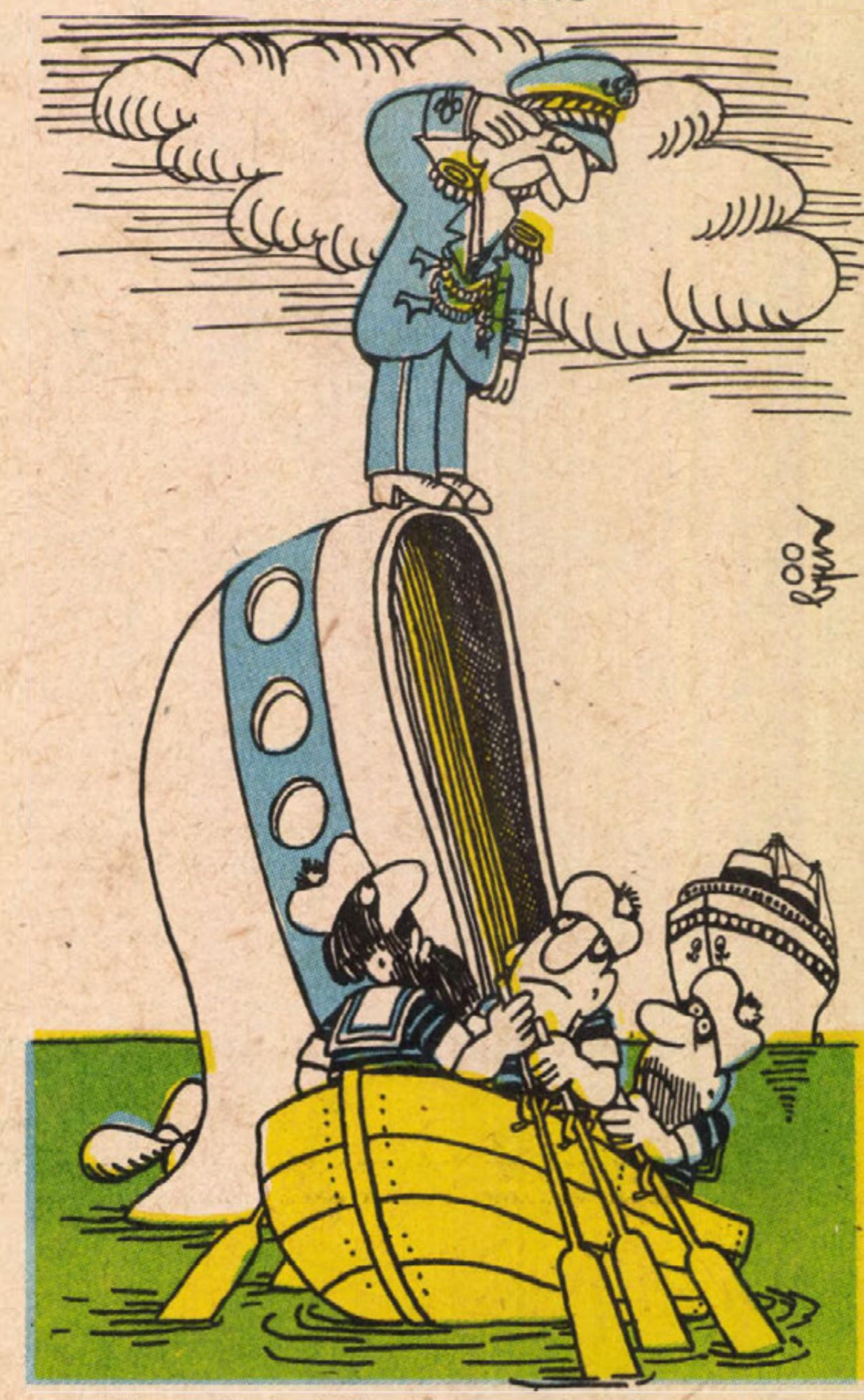
alkoholmeghajtás

Olvasom, hogy benzintakarékosság okából kísérleteznek az alkoholmeghajtású autóval. Nem is tudom, hogy örüljek-e, vagy sem. A bezintakarékosság ugyan nagyon fontos, de az alkohol öl, butít, és nyomorba dönt. Miért tegyem tönkre egy autócsalád életét azzal, hogy a családfőt rászoktatom az italra? Ehelyett egyéb módszereket próbáltam ki.

Először egy Trabantnak adtam be két zsíros kenyeret piros paprikával. Jóízűen elfogyasztotta, és ment is néhány kilométert. Gondot okozott viszont a benzintank átalakítása zsíroskenyér-adagolóvá. Külön tartály kellett a kenyérnek, külön a zsírnak és külön a piros paprikának. Nem is beszélve arról, hogy a tizedik zsíros kenyér után a kocsi igényelt egy fröccsöt. Más üzemanyag után kellett nézni. És ekkor jött a baj. Kiderült, hogy bármit is adok, ráfizetek. A tejtől jól megy a kocsi, de ha száz kilométeren megiszik tíz litert, nem nagyon spóroltam. Húsról ugye nem lehet szó, ha a rizst nagy tételben veszem egy hosszú úthoz, még félreértik. Nincs más hátra, elveim ellenére, marad az alkohol. Vettem néhány üveg sört, egy kis vodkát és tojáslikőrt, hogy betöltsem a kocsimba. És akkor rádöbbentem, hogy nincs is autóm. Kénytelen leszek magam meginni az üzemanyagot.

— tótisz —

MENTŐEXPEDÍCIÓ

– Mit tudtok, fiúk, kineveztek már egy másik hajó kapitányának?

VEGYES SAVANYÚSÁG

ÉLŐ CÁFOLAT

A vermet mindig másnak ássa,
s akinek szánja, az esik bele,
korán sohase kel, lakása
arannyal mégis telisded-tele.

METAMORFÓZIS

B. úr naponta elveri
feleségét, sikong az agg nő.
Valamikor szeretkezésük
sikolyait hallgatta így az udvar.

KUTYA VONÍT

Megalkudni
Belenyugodni
Tízszer
Százszor
Ezerszer
Mindig
Egy életen át

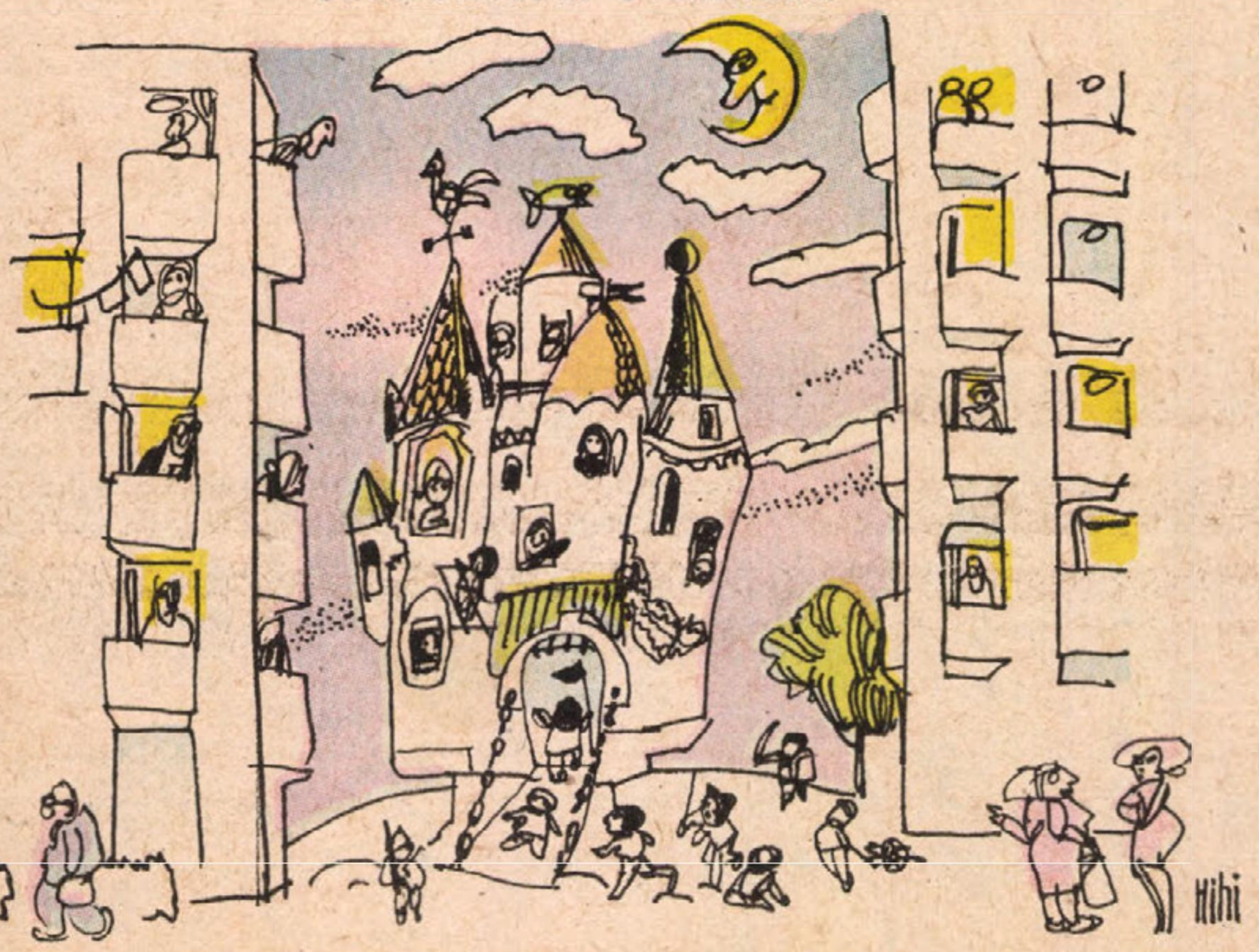
Iszonyúúú

A DIÓFÁRÓL — SZÜRETKOR

Kertünknek büszkesége.
Kilenc kosár tetézve —
csörög a friss papírhéj.
— Vers készül rólad, nagy fa! —
kiáltom. Meg se hallja.
Nem érdekli a hírnév.

Polgár István

GONDOLTAK A GYEREKEKRE

– Az a baj csak, hogy este lehetetlen őket ágyba vinni.

VILMA NÉNI

– Mikor találják fel a takarékos újságot, amely csak akkor jelenik meg, ha összegyűlt a mondanivalója?

VÁLLALÁSOK

Az alábbi vállalások csupán a képzelet szülöttei, ezért akinek nem inge, ne vegye magára!

Az áremelkedések alkalmával vállaljuk, hogy nagy pénzért nagy tortaszeletet adunk! Cukrászda.

Méregtakarékossági okokból vállaljuk, hogy villanybojlere csak a garanciaidő után lyukad ki! Bojlermű.

Vállaljuk, hogy jövőre már szeptemberben megjelenik minden tankönyv! Mesekiadó.

Vállaljuk, hogy a biciklihez pumpákat is gyártunk! Bicikliüzem.

A gyermekév alkalmából felajánljuk, hogy gyermekcipőket is gyártunk! Cipőgyár.

Vállaljuk, hogy csőrepedés és gázömlés esetén hí-

vásra házhoz megyünk! Gyorsszolgálat.

Vállaljuk, hogy olyan újfajta magyar cigarettát hozunk forgalomba, amit el lehet szívni! Dohánygyár.

Petőfi Sándor születésének 157. évfordulójára felajánljuk, hogy szöget gyártunk! Szöggyár.

Vállaljuk, hogy nem szennyezzük környezetünket! Szennyvíztisztító.

Megígérjük, hogy hálapénz nélkül is eláll fülű lesz az a csecsemő, akinek a papája is elálló fülű! Szülészet.

A mi Tüker-boltunk vállalja, hogy már januárban kiszállítja a megrendelőknek a fát, ha a katonaság és a tanulóifjúság idején felvágni azt!

A húsvita tiszteletére Húsboltunk felajánlja, hogy a páros rendszámú vevők hosszú karajában nem lesz ötven százalék csont, a pártlan rendszámú vevők combhúsán pedig két centis zsírréteg!

Vállaljuk, hogy a téli vásár idején 30%-os árkedvezménnyel adunk strandpapucsot! Papucsbolt.

Vállaljuk, hogy olyan disznósajtot forgalmazunk, amely nem okoz ételmérgezést! Állami Gazdaság.

Építőipari vállalatunk egész kollektívája vállalja, hogy az új vásárlóközpont átadásáig napi nyolc órát dolgozunk!

Vállaljuk, hogy Gimnáziumunkban is megtanulhat a gyereke oroszul!

Termelőszövetkezetünknek tagsága felajánlja, hogy senki sem megy tőlünk Hajdúszoboszlóra kádfürdőbe, amíg minden szőlőfürt nincs a kádban!

Vállaljuk, hogy bujócskaversenyt hirdetünk üzemünkben, és megkeressük az elbújt belső tartalékainkat!

Vállaljuk, hogy kilencven percig focizunk a pályán! Az NB I-es labdarúgók szocialista brigádja.

Vállaljuk, hogy nem vizezzük a cseresznyepálinkát! Italbolt.

Vállaljuk, hogy szeptember végén bezártunk! Strandközpont.

Vállaljuk, hogy elvállaljuk a fejét! Fodrászszövetkezet.

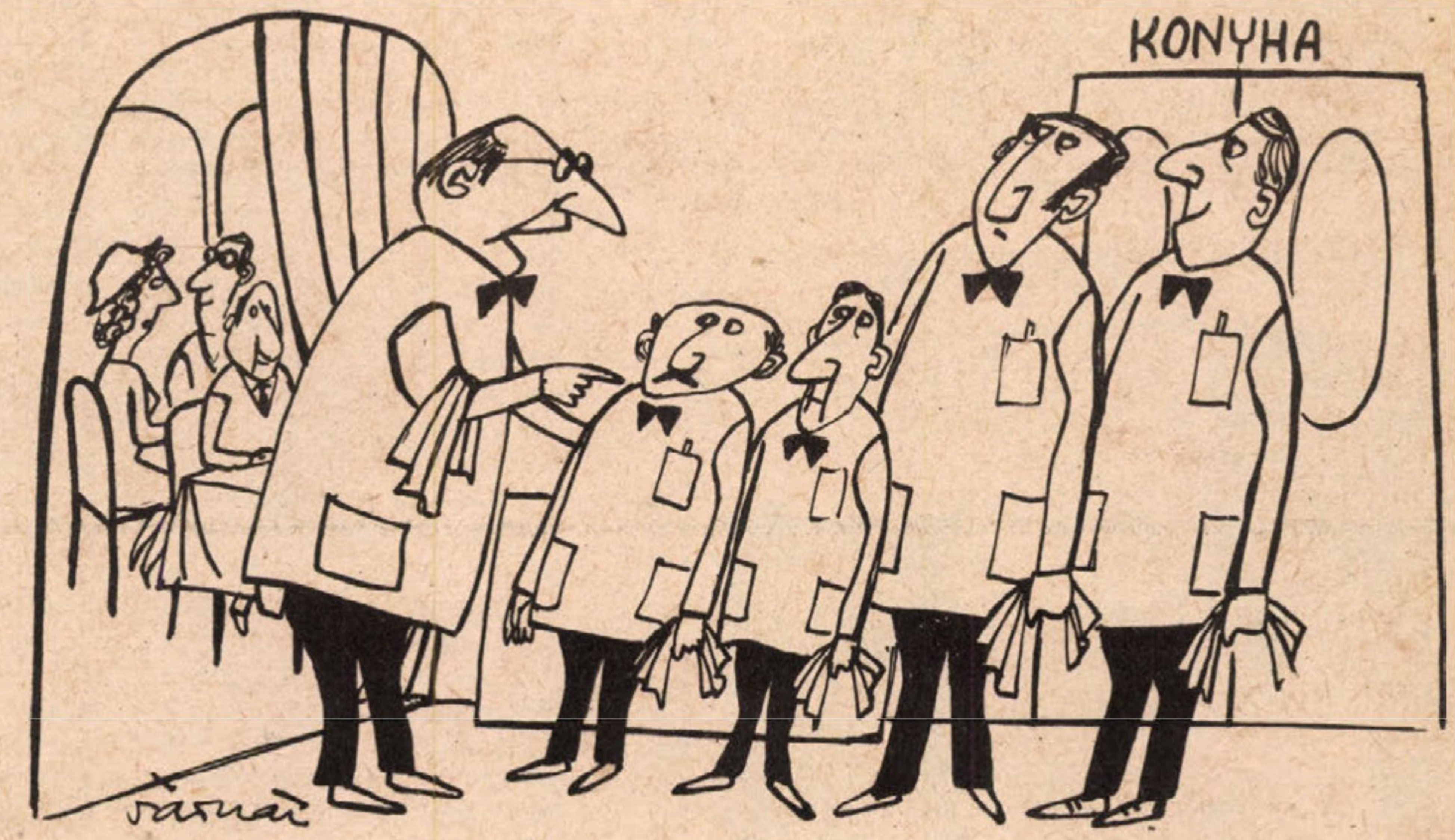
Vállaljuk, hogy a következő évtizedben minket gyártsanak le elsőként! Újévi csecsemők.

Vállalom, hogy a fenti vállalások teljesítéséért felelősséget nem vállalok! Alulírott:

Tormai László

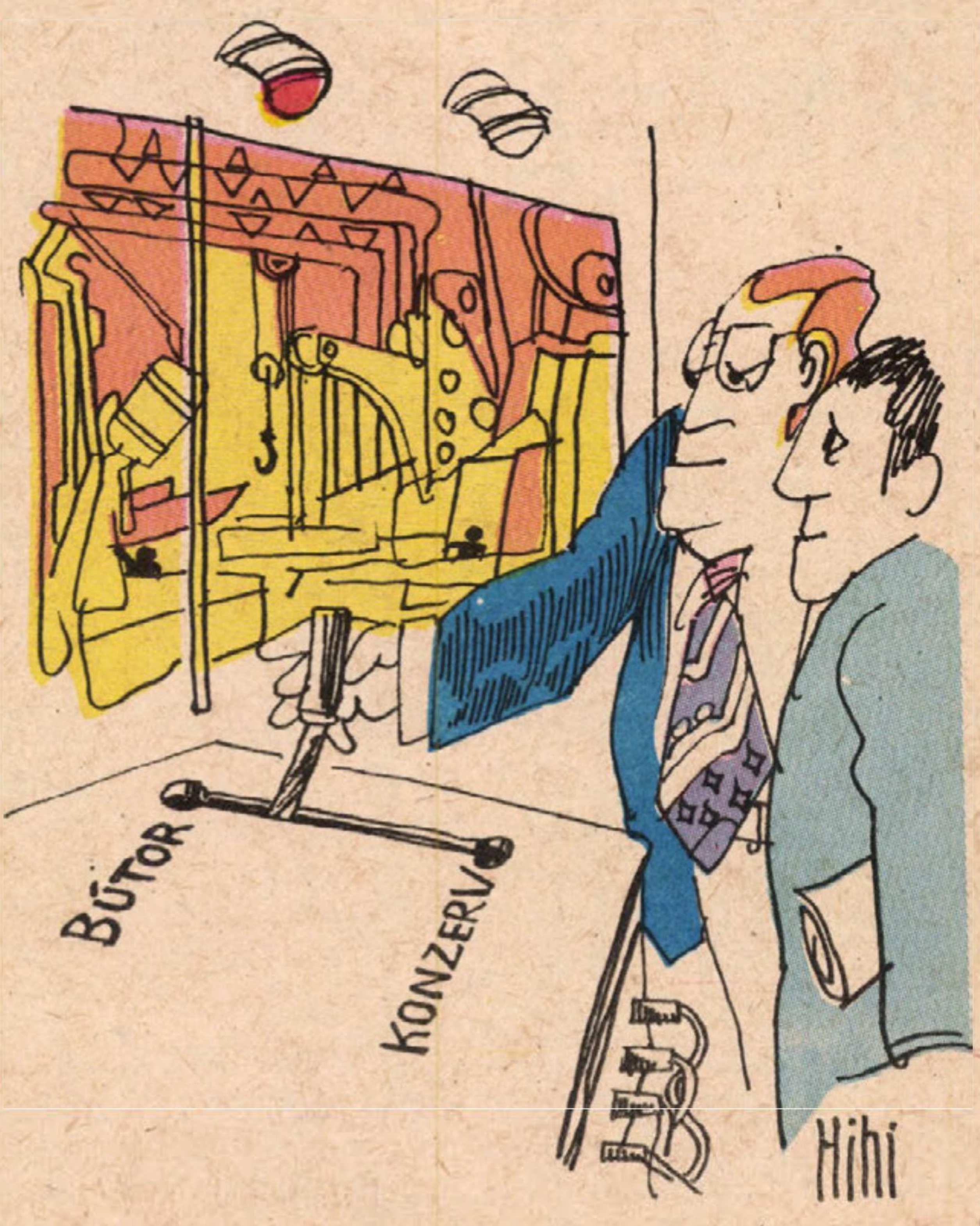

– Vigyázni kell vele, mert mire befejezi a násztáncot, elfelejti, hogy miért is kezdte el!

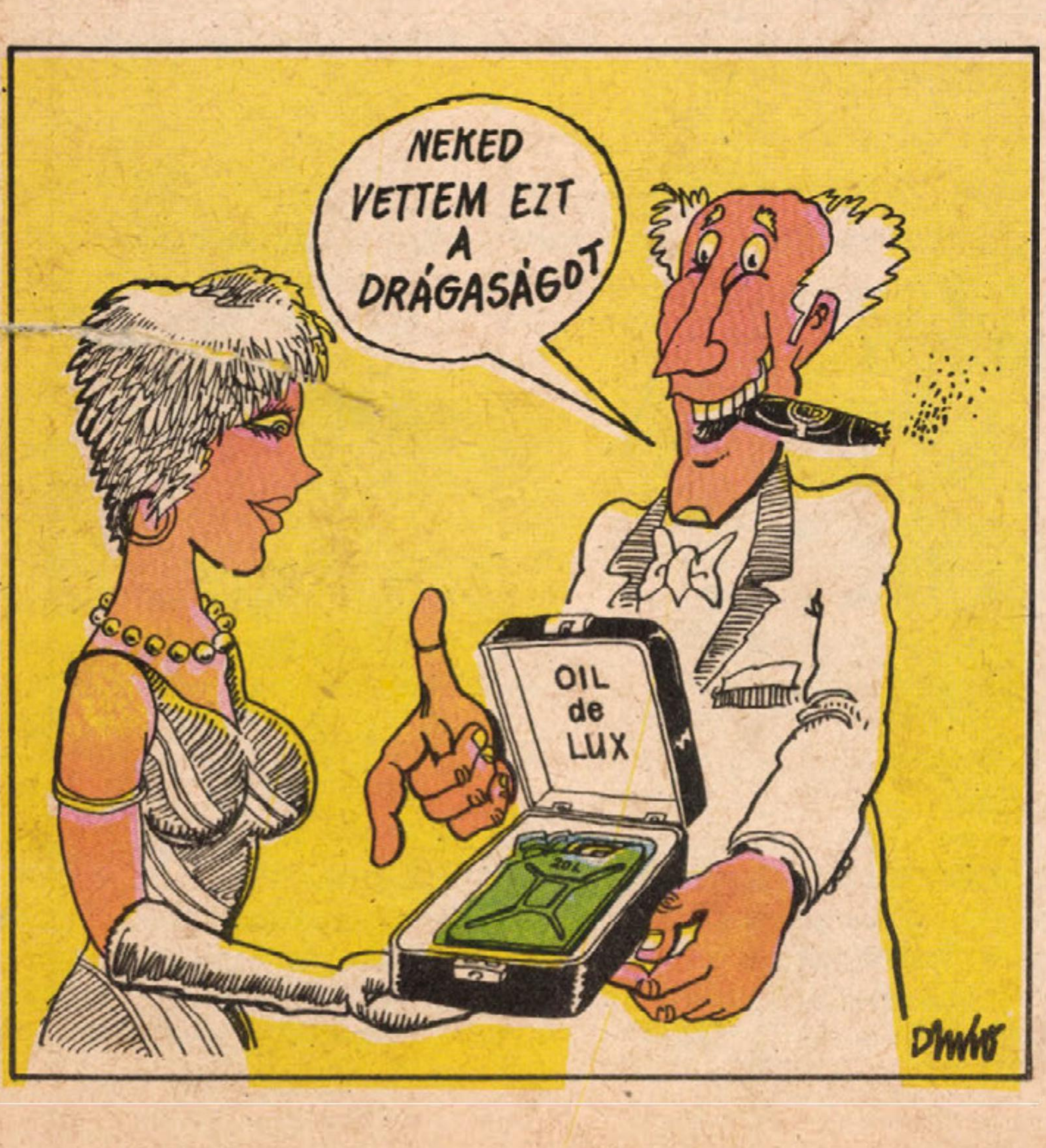

– A kisadagokat mindig ti fogjátok felszolgálni!

JÓL PROGRAMOZOTT ÜZEM

Termékváltás

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Milyen okos kutyám van nekem — dicsekszik egy ember a barátjának. — Rögtön megérti, hogy mit kívánok tőle. Legutóbb például arra akartam megtanítani, hogy ugasson, ha enni akar. Én magam mutattam meg neki vagy százszor egymás után, hogyan kell csinálni.

— Na és megtanulta?

— Igen, azóta az istennek sem kezd el enni, amíg nem ugatok.

– Mit tetszik szólni a kenyér minőségéhez?

ÚJ SZOLGÁLTATÁS

társasút horizonttal

A társasutazás harmadik napján a busz jóvoltából már kezdett összerázódni a csoport. Ludvérc néni állandóan készenlétben tartotta a távcsövet, s ahogy valamilyen várhoz, vagy történelmi esemény egykori színhelyének közelébe értünk, rögtön vadul gukkerozni kezdett. Igazán elemében azonban Dőre bácsi volt, aki úgy ismerte a vidéket, mint a tenyeréi, pedig még életében nem járt erre, ám az útikönyvet betéve tudta.

Az idegenvezető szakszerűen és lelkesen magyarázta, hogyan fejezték le Lábatlan Bernátot, mikor kapta kézhez a koronát II. Senki és hogyan pusztította el a tűzvész pontosan 564 évvel ezelőtt azt a várost, melynek helyén ma korszerűen felszerelt könyvtár és légkondicionált keresztül-kasul áll.

A negyedik nap már én vittem Matvejka néni bőröndjét, Ludvérc néni pedig nagykabátot viselt és azt fejtegette, hogy ő azért szereti a társasutazásokat, mert ott sokan vannak, a kollektíva majdnem olyan mint egy nagy család, mely pedig köztudomásúlag a társadalomnak az egyik sejtje. A sejt szónál Dőre bácsi is bekapcsolódott a vitába, mert neki fejlett közgazdasági érzéke volt és elmondta, hogyha minden magyar állampolgár csak fele olyan szorgalmasan dolgozna mint a méhek, nem állna ilyen rosszul országunk deficitje.

Amikor egy nagy, koszos tisztásra értünk, az idegenvezető azt kezdte magyarázni, hogy azon a helyen, ahol most semmit sem látunk, régen sem állt semmi és ezért már évekkel ezelőtt elhatározták, hogy nem állítanak ide emlékoszlopot, de mivel erre nem volt anyagi keret, mégiscsak elkészült.

Ekkor már igen fáradt voltam a sok látnivalótól, s alig voltam képes követni az eseményeket. Dőlt Rubold, a csoport benjáminja egy antik szökőkút fenekén medúzát talált, mire egy biológiatanár felvilágosította, hogy ezt nem illik, s különben is a medúza nem kétszikű évelő növény mint azt III. Napégette Bornirt egy művében a múlt század közepe táján állította, hanem egyenesen arányos a derékszög reciprokával.

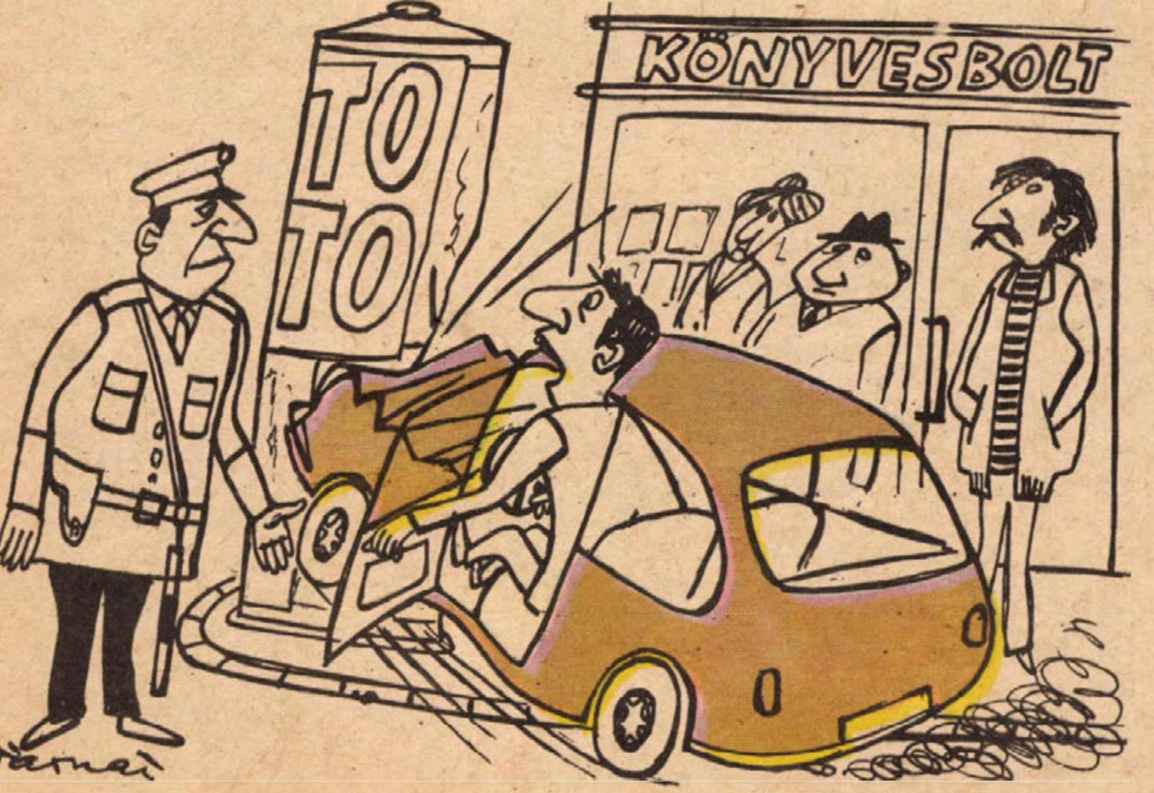
Erre aztán kis vita kezdődött arról, hogy hol lehet jobban eladni az Amo szappant, átengedik-e a határon a Vegetát és igaz-e, hogy a piros paprika éretlen állapotában zöld? A vitát megint csak az idegenvezető döntötte el, miután határozottan kijelentette, hogy a városka főterén egykor múzeum volt, még régebben pedig egy másik városka. Ezt ugyan senki nem értette teljesen, ám Ludvérc néni kezében feltűnt a távcső és olyan intenzitással kezdett gukkerozni, hogy csak úgy ugrált a kezében a horizont. Rajta csak Dőre bácsi tett túl, aki időközben a csoport kedvencévé nőtte ki magát, ismerte a vámelőírásokat, s enyhe borszagával rémisztgette a közelében levőket.

Az egyetlen nehézség a szállásadásnál adódott. Dőlt Rubold egy vaduz ládagyíkkal tették közös szobába, Ludvérc néni pedig a férfi mosdóban felejtette a gukkert, ami egy sor találgatásra adott okot, lévén az említett hölgy elmúlt már hetvenegy éves. Szerencsére az idegenvezető ezt a problémát is megoldotta, majd arról beszélt, hogy amikor Névtelen Netudki csapatai élén seregeivel bevette azt a várat, amelyet holnap közösen megtekintünk, az ellenség annyira megijedt, hogy a vár emlékkönyvébe még a csata színhelyét és pontos dátumát is elfelejtették feljegyezni, ezért a képtárban látható festmények egy része hamisítvány, a többi pedig nem készült el az ígért határidőre. Itt Dőre bácsi közbeszólt, hogy ez utóbbi nálunk is előfordul, amitől Ludvérc néni olyan izgalomba jött, hogy gukkerjével felfedezett a falon egy májfoltot, mely az útikönyv szerint IV. Szézámot ábrázolja gigerliben, miközben harcol az általa tévesnek tartott nézetek ellen.

Az utolsó nap derűs volt, vásároltam egy üveg konyakot és két zsemlét. A csoport már teljesen összerázódott, a fejemben kavarogtak a nevek és az évszámok, a határon összekevertem a pósalaki csatát a nádi veszedelemmel, de ez sem tudta elrontani csoportunk jó hangulatát.

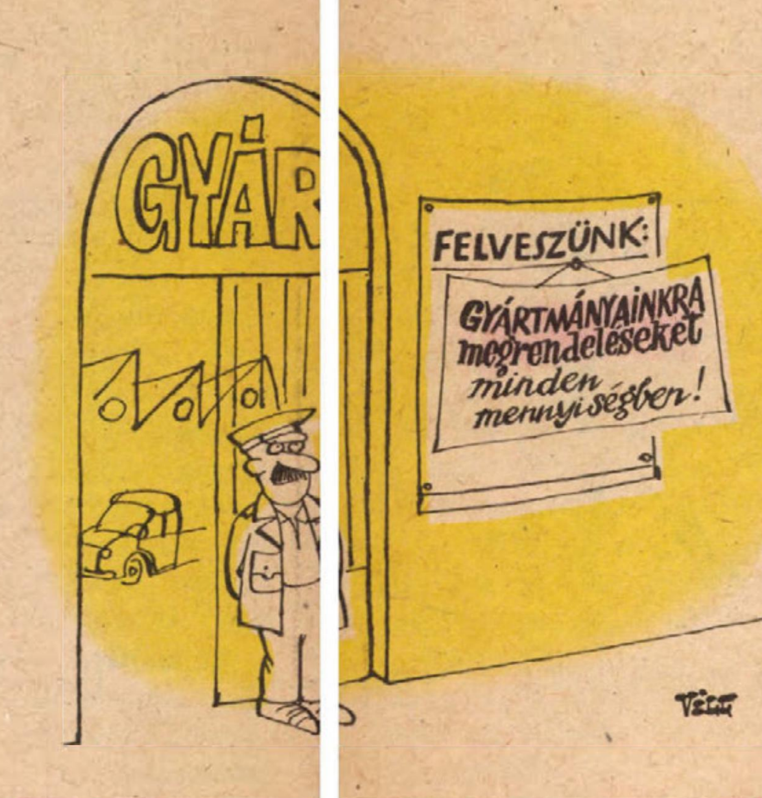
Elhatároztam, hogyha tehetem, jövőre megint részt veszek valamilyen társasúton, mert utazni jó és most már gukkerem is van, ugyanis véletlenül nálam maradt Ludvérc néni távcsöve, benne a horizonttal és egyéb látnivalókkal, amelyek egy életre szóló élményt nyújtanak, ha időnként, jobb elfoglaltság híján belenézek.

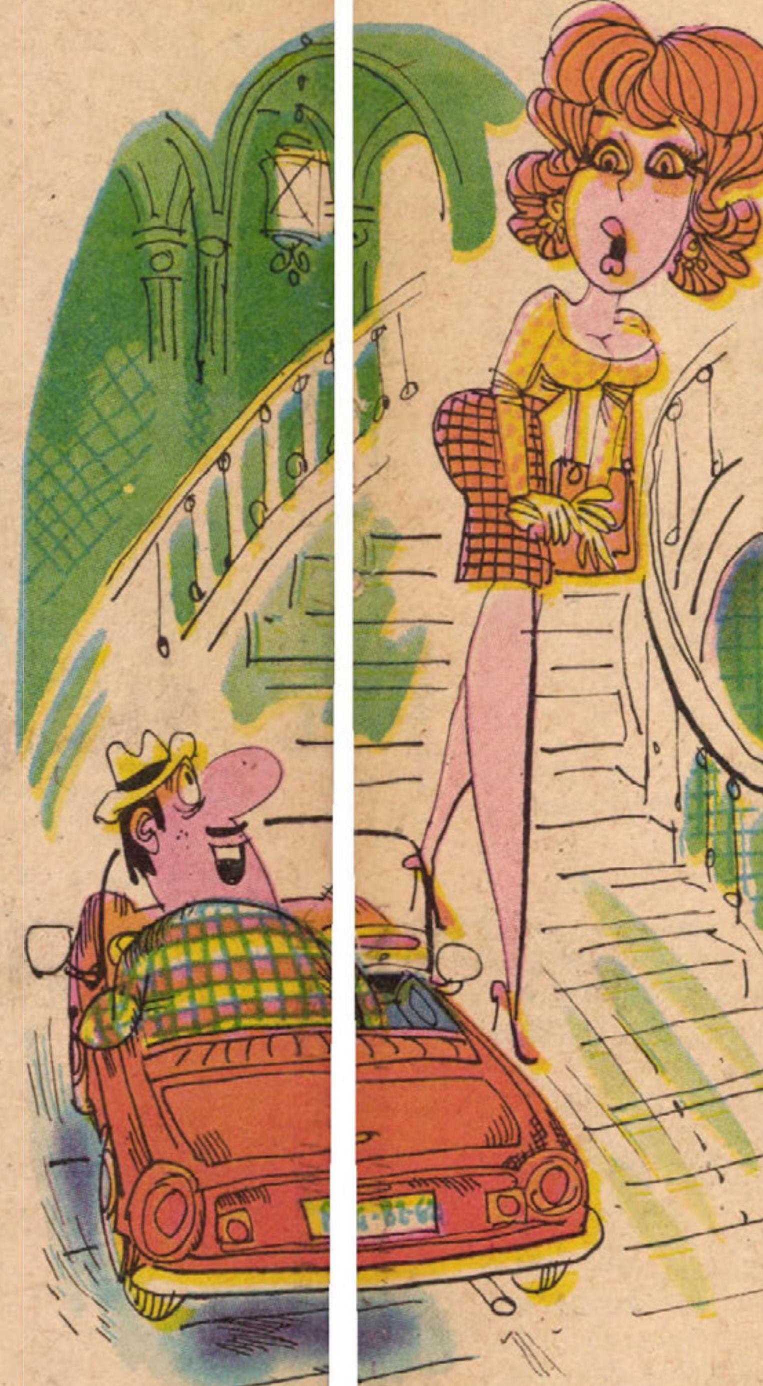
Föld S. Péter

– Nem akartam fékezni, mert az sok benzint fogyaszt!

MBICIÓ

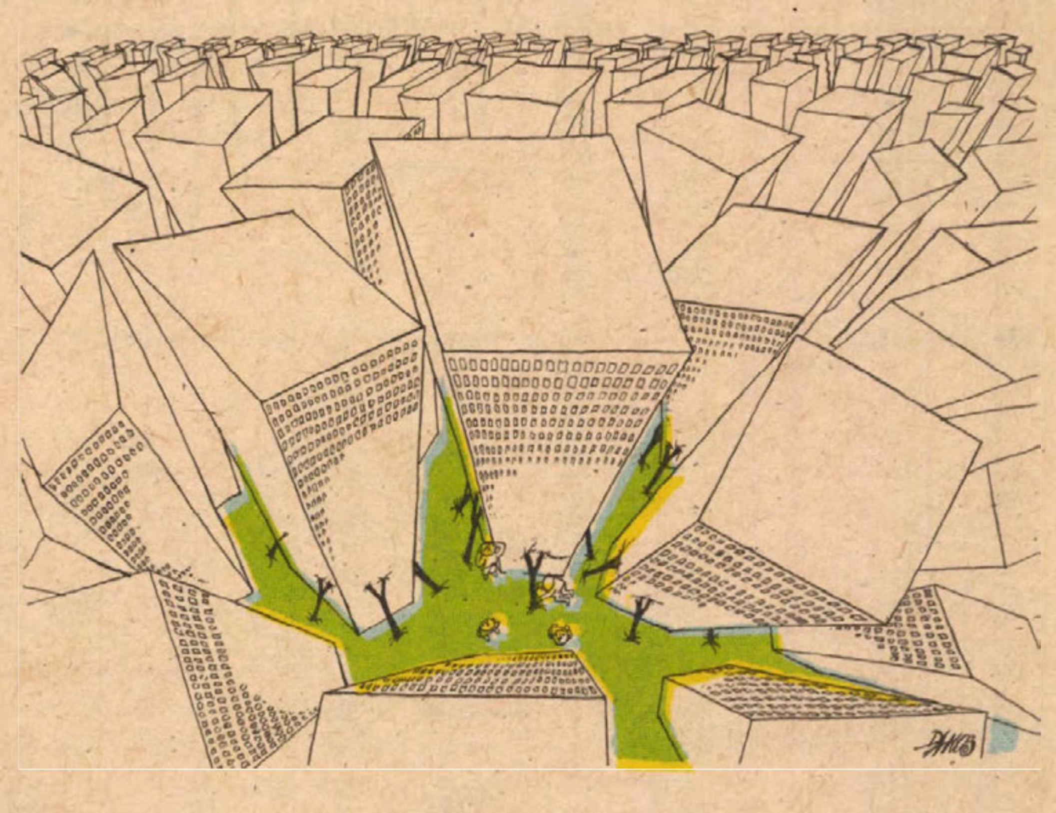

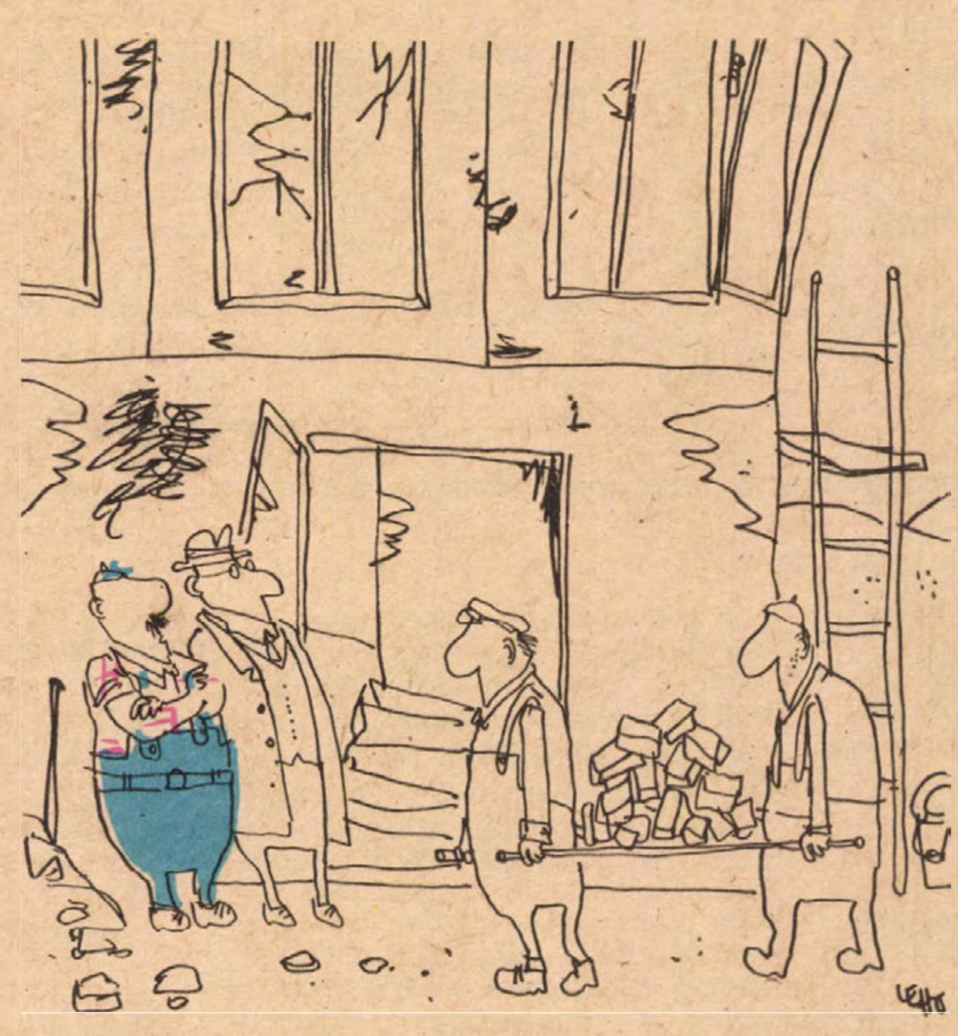

– Unom már, hogy a lift sohase működik!

1 RÉMHÍR 4 RAJZ

ELŐKÉSZÜLETEK

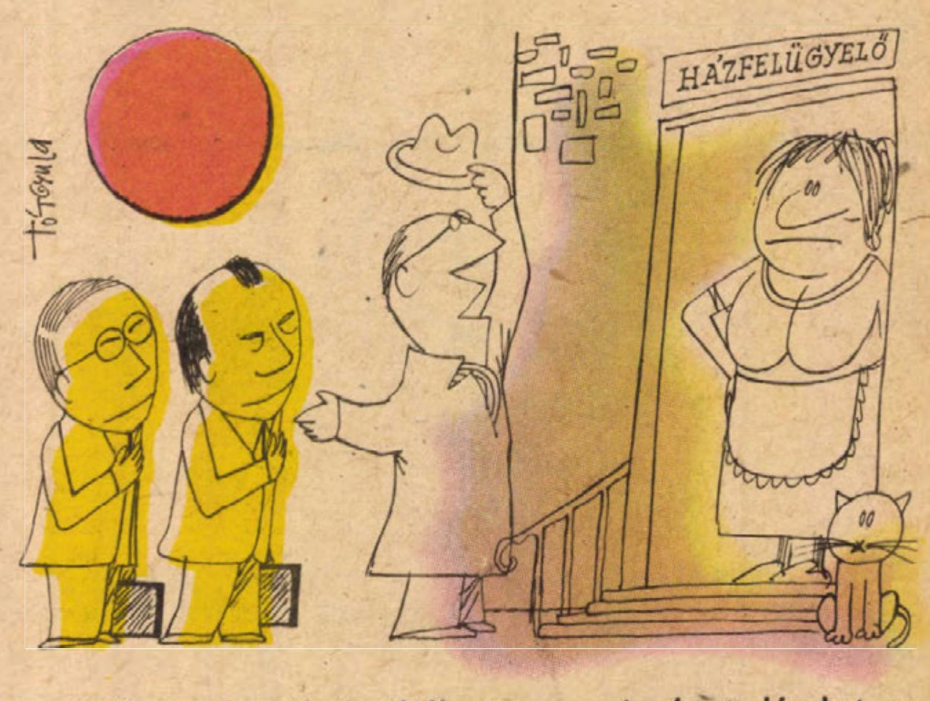

– A lakókat így is, úgy is nagy megrázkódtatás fogja érni!

LAKÁSÁTADÁS

– Majd bolond leszek átvenni a földrengés előtt!

– Kérem, Bentákné, tájékoztassa a japán tudósokat a bekövetkező osakai földrengésről.

VALUTA-ÜZLET MAGYAR MÓDRA

Harminc év után találkoztam volt iskolatársammal. Ausztráliából látogatott haza. No és hogy tetszik neked itt? — tettem fel neki a szokásos kérdést. Csupa jót mondott, olyannyira, hogy a hitelesség érdekében igyekeztem némi kritikát is kicsikarni belőle.

A vállamra tette a kezét. „Jó! Hallgasd meg és ítélj magad! A repülőgépem Belgrádból indul haza Ausztráliába, el kell jutnom Belgrádba. Elmentem a Keletibe vonatjegyet váltani. A kisasszony nagyon készséges volt, közölte, a jegy százvalamennyi forintba kerül. Ki akartam fizetni. Sajnos, forintban nem lehet — tiltakozott — 12 dollárt kérek. Kicsit csodálkoztam. Kell a valuta, megértem én, de kétszer??? Forint nélkül érkeztem Magyarországra, beváltottam egy csomó valutát, ez a forint itt a zsebemben, tulajdonképpen átlényegült dollár. De, gondoltam, nem az én dolgom, hogy a magyar forint megbecsülésére oktassam a magyarokat, elővettem hát egy százdollárost. A kisasszony széttárta a karját: nem tud visszaadni. No nézd csak, gondoltam, nem elég, hogy dollár kell,

de meghatározott címletekben kell. Nem adtam fel a harcot. »Más valuta jó lesz?« — kérdeztem. »Ha konvertibilis«, Volt nekem konvertibilis ausztrál dollárom (jobb, mint az amerikai), huszas címletekben. Odaadtam. Vissza is kaptam. »Ez nagyon ritka mifelénk, nem tudok vele mit kezdeni...« — így a pénztárosnő. »Talán tessék megpróbálni a százast felváltani a pályaudvari Ibusznál.« Az Ibusz sok mindent tud, de váltani nem, ez legott kiderült. »Tessék átmenni a szomszédba az OTP-hez« — ajánlották. A szomszédos OTP-ban is nagyon kedvesek voltak, amikor közölték, hogy ők ilyesmivel nem foglalkoznak. Talán menjek át a szembeni Szabadság szállodába, oda sok külföldi jár. Jár ám, az igaz, de pénzt ott se váltanak, ármányos külföldi pénzt legalább is. De tippet ők is tudtak adni. »Legjobb lenne, ha uraságod vásárolna valamit itt a valutás üzletben, akkor az eladó kénytelen lesz visszaadni és akkor a pénz fel lesz váltva.« Nagy ötlet!

Nyomás a valutaüzletbe, kérek egy üveg italt pár dollárért. Fizetéskor megint száz dollár elő a részemről, fejrázás az eladó részéről. »Ha 50—60 dollárért tetszene vásárolni valamit, annyiból tudnék visszaadni. De ilyen apróm nincs!«

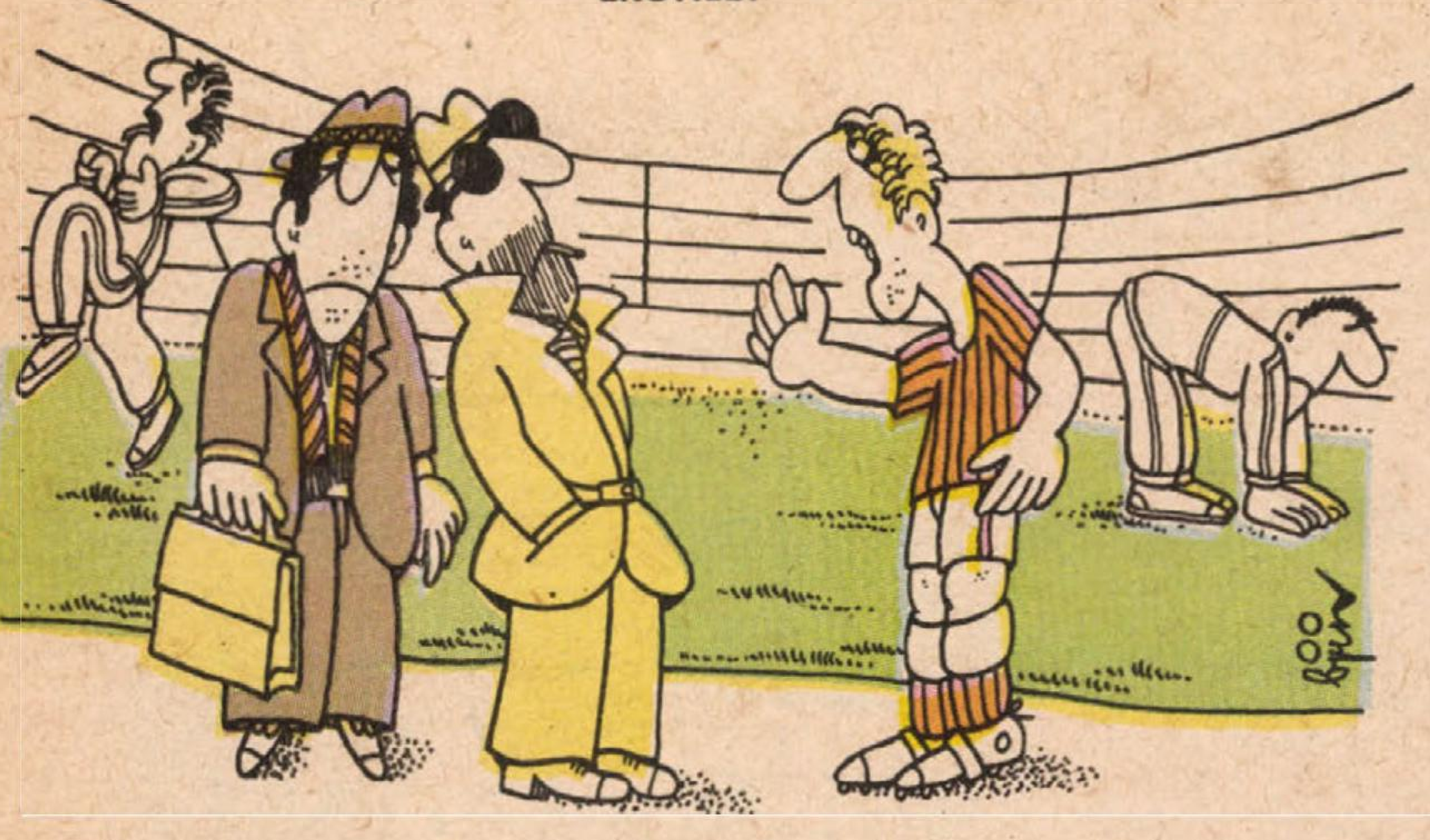
Summázat: 50 dollárért vegyek valamit, amire nincs szükségem, hogy 12 dollárért megvehessem a vasúti jegyet, aminek a valutaellenértékét én már egyszer beváltottam forintra, és amiért én ausztrál dollárt is hajlandó lennék adni, ha tudnák, hogy mi fán terem és mindezt azért, hogy hazautazhassam abból az országból, amelyről sok szépet szeretnék mesélni...

Nos, hát elmondtam. Mit szólsz hozzá?

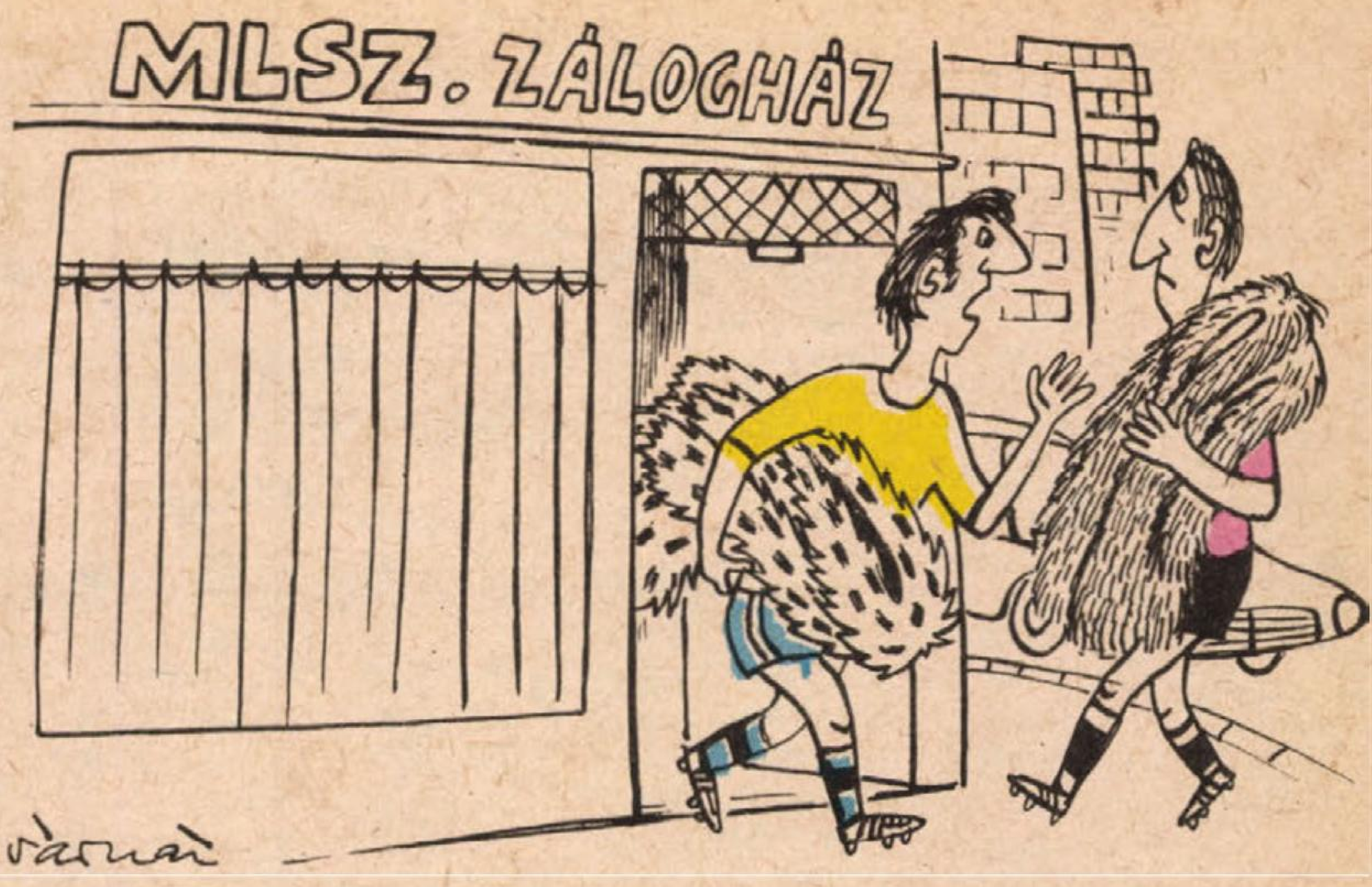
Semmit sem szóltam, csak elszégyelltem magam. De csak kis ideig. Azután már azért szégyelltem magam, hogy szégyelltem magam. Miért nekem kell ezért szégyenkeznem? Úgy látszik, ilyen a korszerű valutaüzlet, csak én nem értek hozzá.

Novobáczky Sándor

ERŐNLÉT

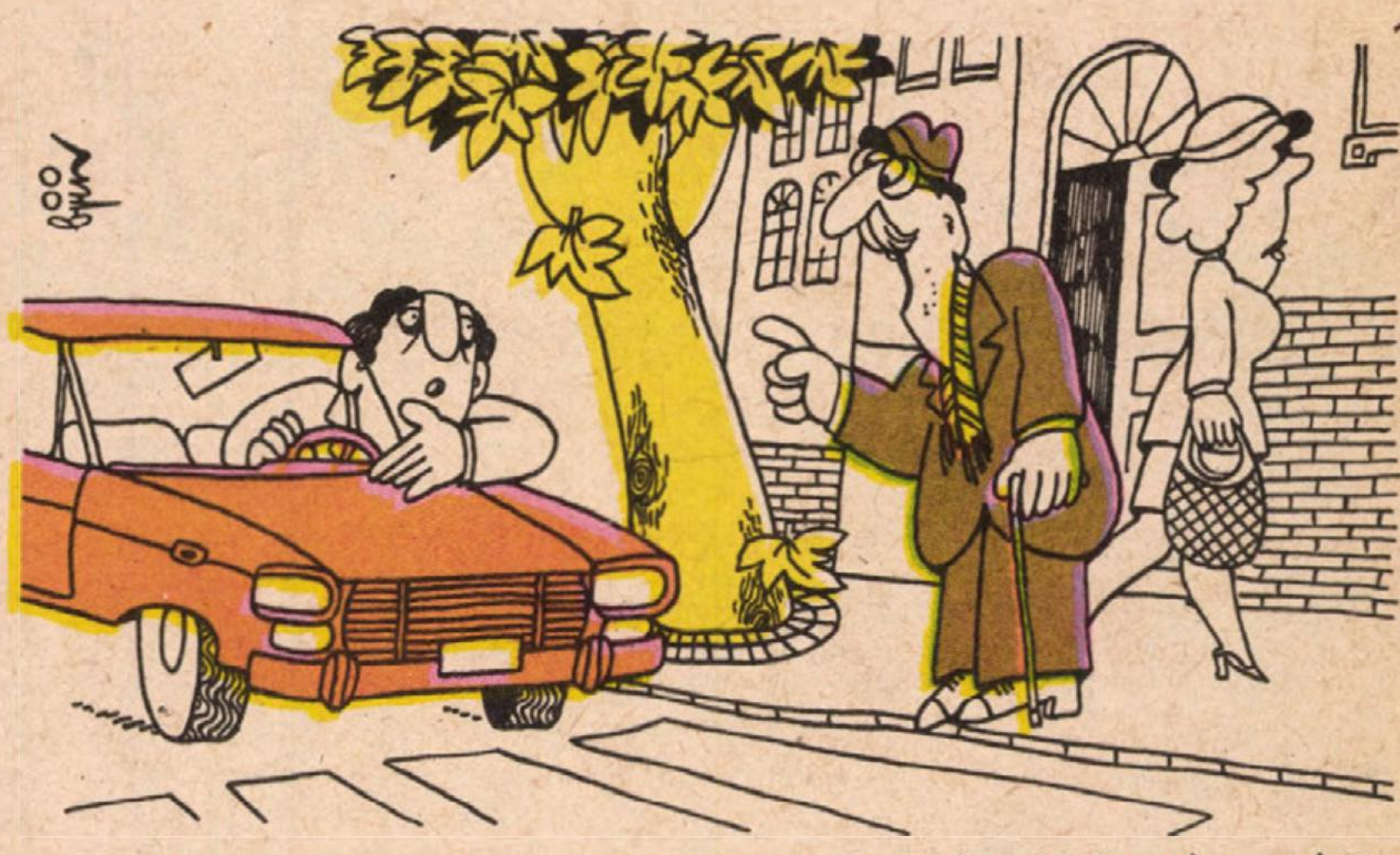
– Ötödik emeleti lakás nem kell! Nem bírok én annyi lépcsőt mászni, ha elromlik a lift!

– Azt mondják, ezentúl semmiféle bundát nem vesznek be!

– Az én uram olyan megszállott, hogy otthon a családból is brigádot akar szervezni.

– Mondja, biztos, hogy nem maga az az autós, aki öregeket szokott gázolni?

Csak úgy firkálgatok

VONALZÓ

Metró. Két iskolásfiú ül velem szemben. Ötödikesek lehetnek. Mind a kettő igen jól öltözött, új cipő, szép pulóver van rajtuk, elegáns aktatáska a kezükben. Hangosan beszélnek:

— És tudod, akkor feltekercselem és működik, nem érted? A huzalt feltekerheted akár egy vonalzóra is. Na, add ide a vonalzódat, holnapra megcsinálom neked.

A másik nem mozdul.

— Mi van, miért nem adod? Félted tőlem a vonalzódat? Kell is nekem az a vacak, a mutterom annyi vonalzót hoz nekem a vállalatától, amennyit akarok...

Meghökkenek. Az ember azt hinné, hogyha apuci, anyuci lopkodja a vállalatnál a vonalzót, gemkapcsot, bélyeget, golyóstollat, villanyfúrót, anyacsavart, apacsavart, malomkövet, legalább szemérmesen teszi. Legalább gyerekének még azt mondja, hogy kisfiam, ezt a boltban vettem, tisztességesen megdolgozott pénzemért, verejtékkel szereztem, te is legyél dolgos és becsületes. De apuka, anyuka azt tanítja, hogy ügyeskedj fiam, szemesnek áll a világ, tiéd az ország, hozd haza.

Amikor iskolába jártam, gyermeteg versikét mondogattunk:

Isten szeme mindent lát
El ne lopd a léniát.

Úgy látszik, azóta kiment a divatból. Mármint a lénia szó.

SZIGORÍTOTT FELELÉS

Barátnőm kisfia keservesen bőg. Mi történt? Egyest kapott számtanból, mert rossz volt az osztály és szigorított felelés volt.

Mi a csuda volt?

Hát szigorított. Ez azt jelenti, hogyha az osztály főben járó bűnt követ el, például valaki kilenc órakor eszi meg a tízóraiját, óra alatt beszél a szomszédjához, hátrafordul, akkor az egész osztály büntetésben van és ezért, ó, nem szidás, intő, figyelmeztetés, sarokbaállás jár, hanem szigorított felelés. Ami azt jelenti, hogyha valaki egyetlenegy szót elvét a szórul-szóra felmondandóból, egyetlen pillanatra megtorpan, röpül a fekete pont és az egyes. Ezzel a nagyszerű módszerrel el lehet érni azt, hogy a felelés, ami értelemszerűen nem más, mint a tudás ellenőrzése, a tanult anyag barátságos megbeszélése tanár és diák között, igazságos felmérés, mérlegelés, a végzett munkáról beszámolás, — egyszerre szorongó rémmé, torok szorító izgalommá válhat. Az iskolai munkából büntetés és fegyelmező eszköz lesz. Ugyanilyen alapon be lehetne vezetni a szigorított evést, (az étel csak forrón, rágás nélkül, stopperórával nyelhető), a szigorított öltözést (az öv és gallér fulladásig szorítandó), a szigorított sétát (sündisznó elhelyezése a cipőben) vagy akár a szigorított mosakodást, (szappanhab a szembe, a bőr dörzsölése addig, amíg vérzik.) További ötletek beszerzésére javasolt irodalom: a jutasi őrmesterek kiképző könyve és Torquemada Tamás főinkvizítor életrajza.

MÁLNASZÖRP

Színhely: Közért-pénztár.

— Huszonhárom forintot kérek.

— Miért huszonhármat? Ezen az üvegen az van, hogy huszonegy.

— Tessék megnézni, huszonegy az üveg, plusz betét.

— Itt az van, hogy huszonegy.

— Kérem, uram, ne vitatkozzunk. Huszonhárom.

— Az jó. Egy üvegnél két forint, tíz üvegnél húsz forintot vágnak zsebre, száz üvegnél kétszáz forintot, mit csinálnak azzal a rengeteg pénzzel?

— Legyen szíves, ne tartsa fel a sort. Huszonhárom forint.

— Én csak huszonegyet adok, kisanyám.

Megjelenik a főnöknő.

— Mi a baj, kérem?

— A kedves vevő nem érti, hogy...

— Ezen az üvegen az van, hogy ára huszonegy forint.

— De az is ott van, uram, hogy plusz az üveg.

— Én ezért csak huszonegyet adok.

— No jó, kedves uram. Tartsa a markát, töltöm a málnaszörpöt...

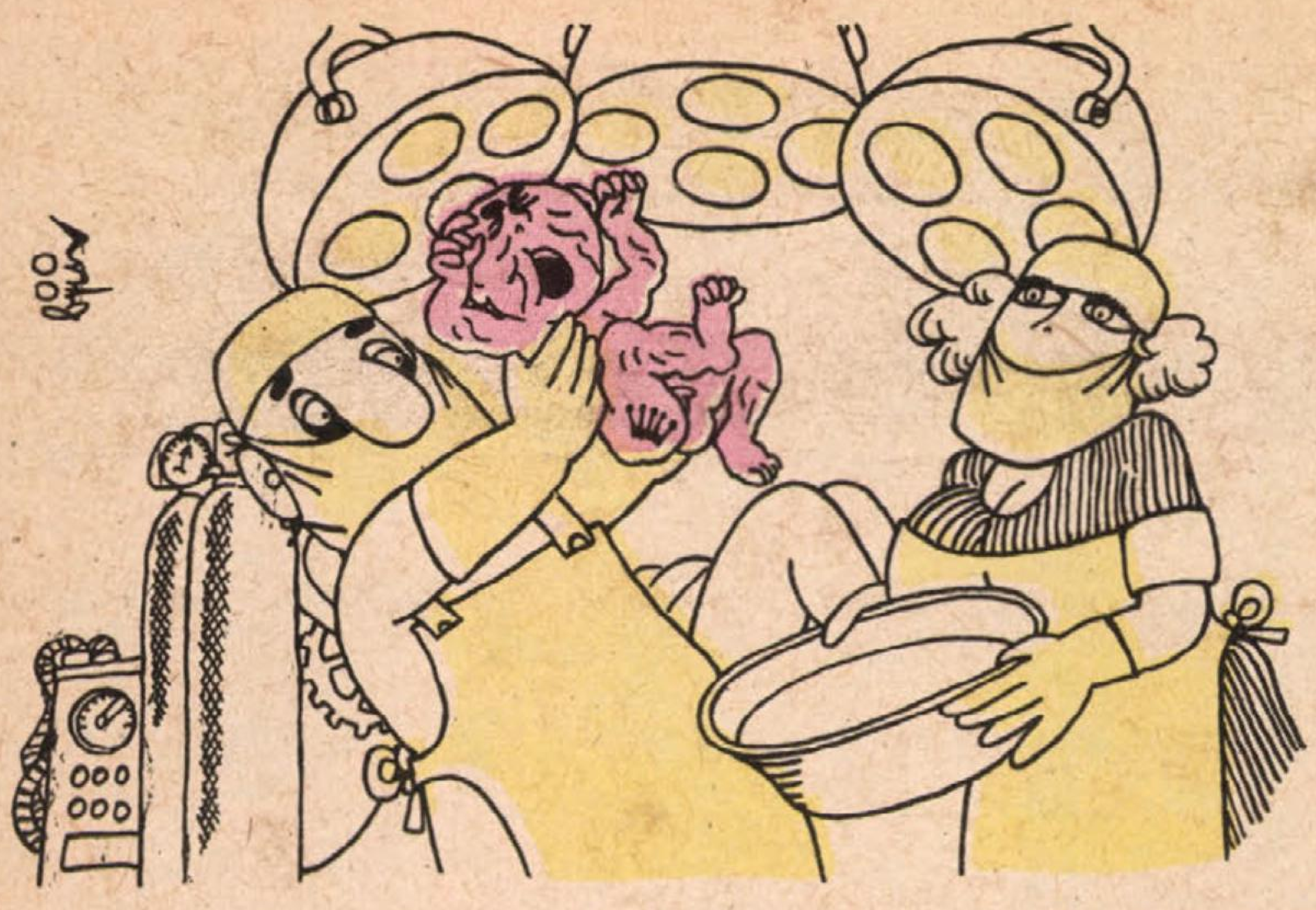
DÖBBENET

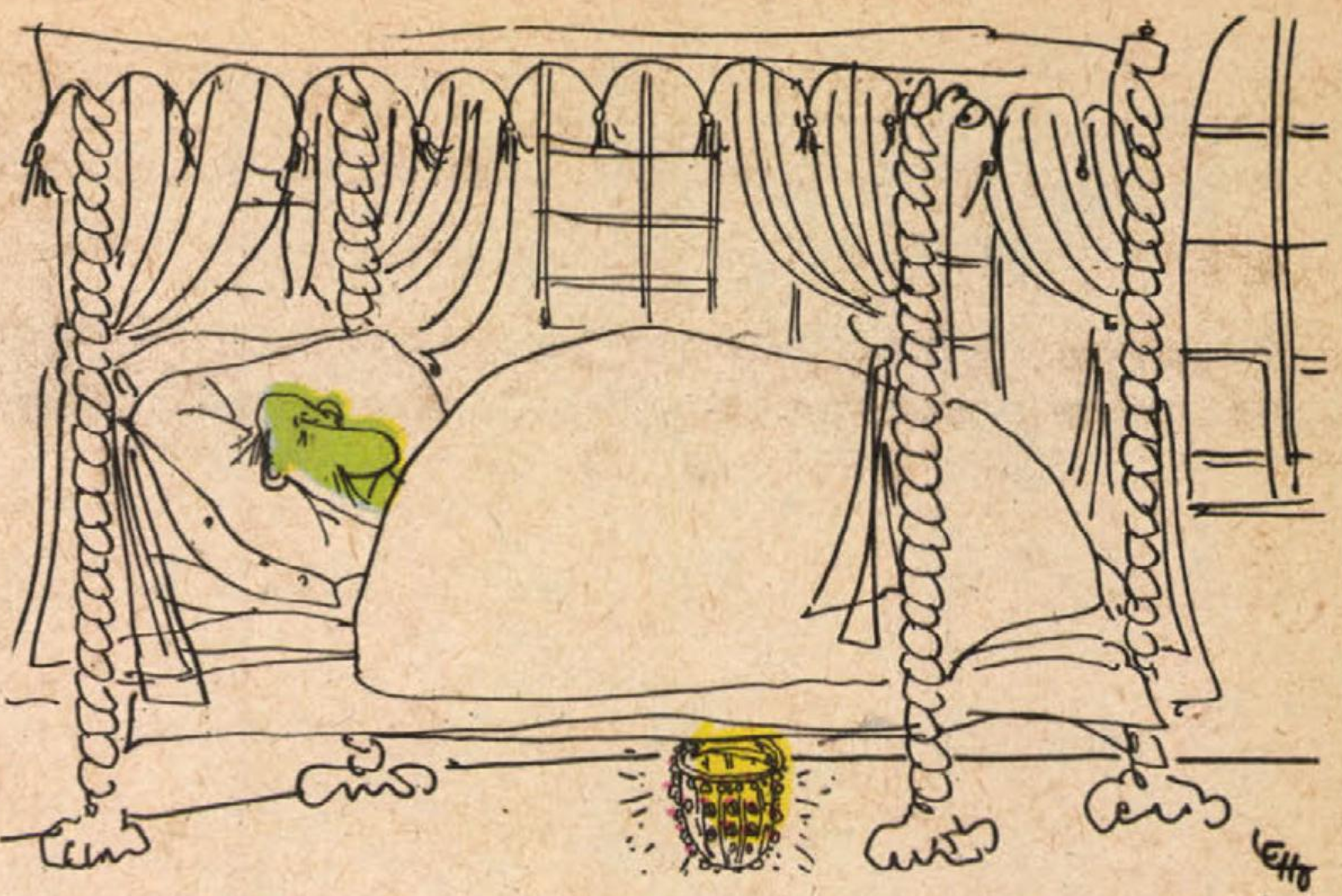
Jó napom van. Most hoztam a ballonomat a tisztítóból, frissen vasalt, szinte új. Most jövök a fodrásztól, rendes a hajam, szinte..., no, mindegy. Jókedvűen felszállok a hetes buszra.

Egy nő, emberek, nem is férfi, hanem nő felnéz és átadja a helyét. Átszállok a tizenkettes buszra, egy nő rámnéz és udvariasan feláll.

Irgalmas ég, de rossz napom van.

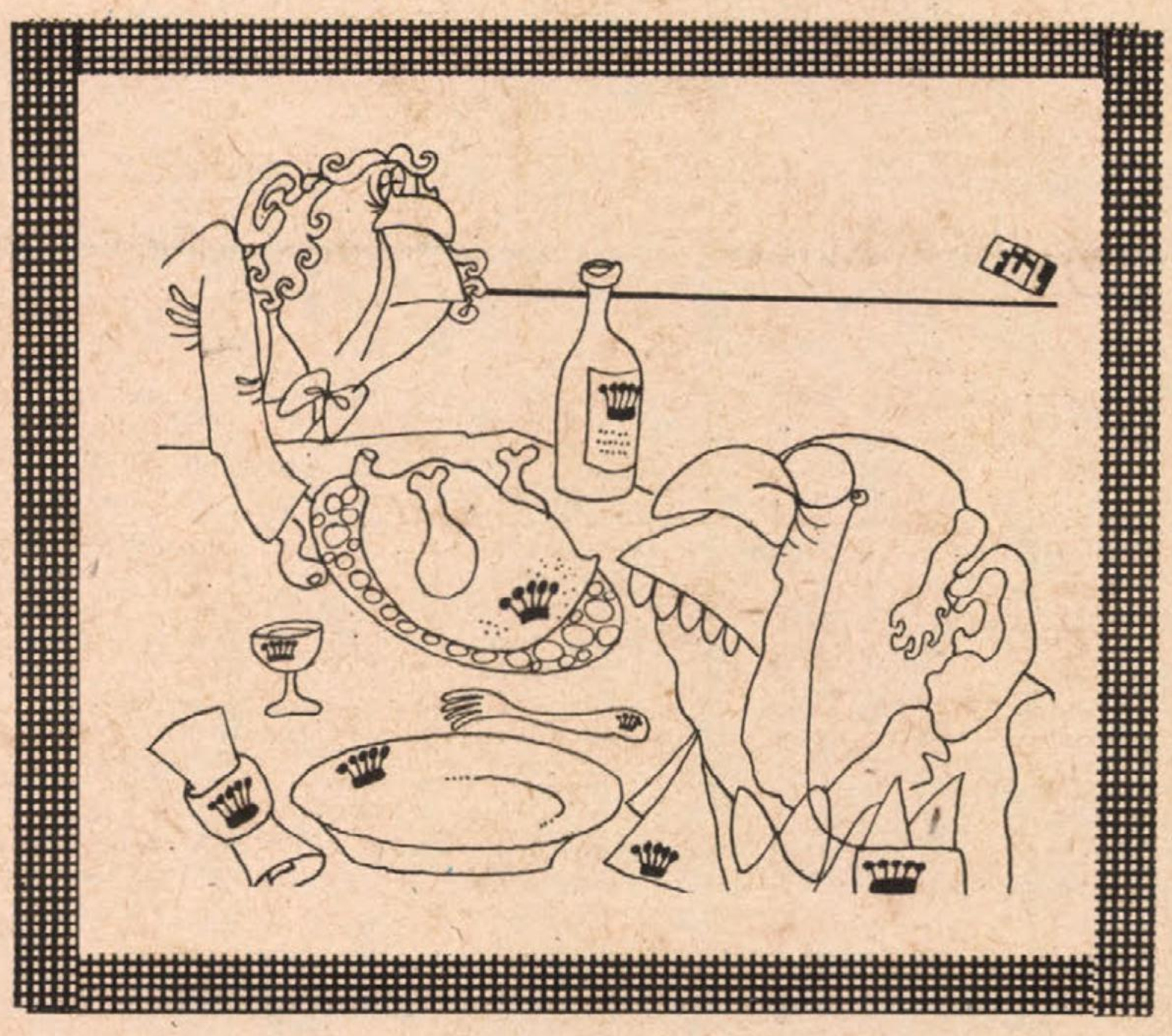
Fehér Klára

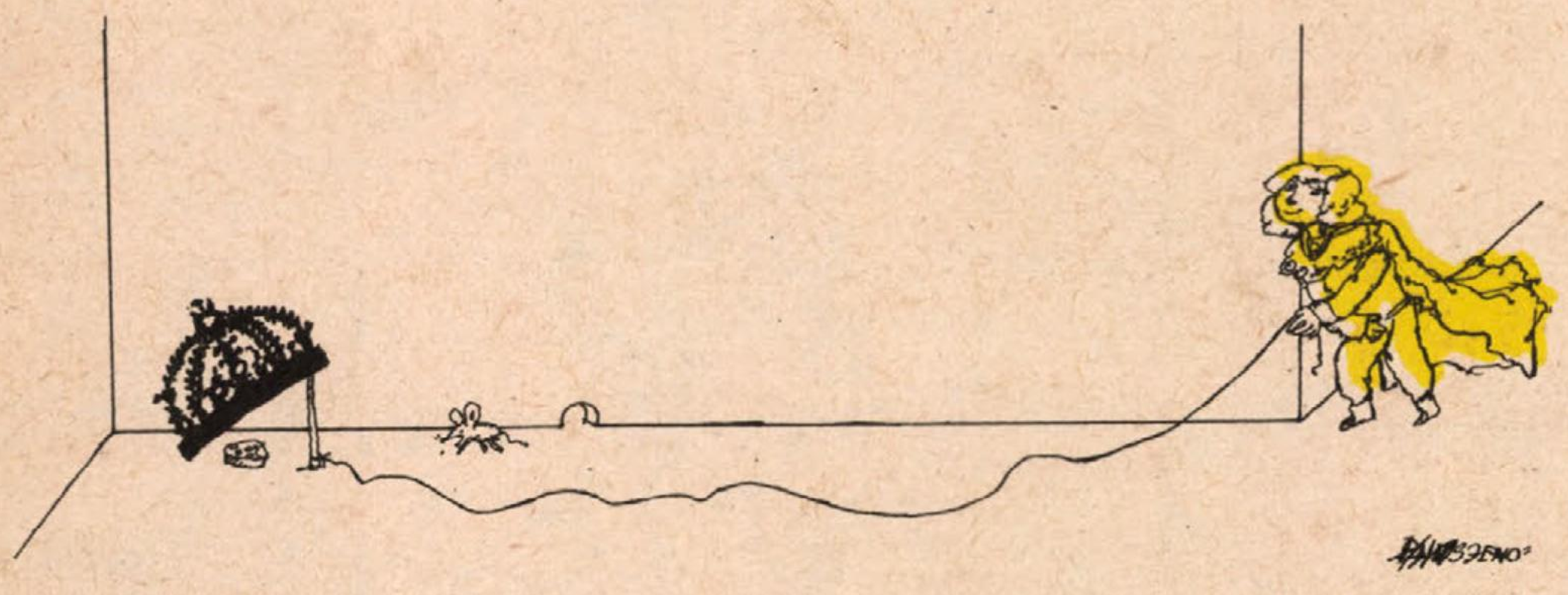

BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI,
FÜLÖP, SAJDIK, DALLOS,
BRENNER, HEGEDŰS

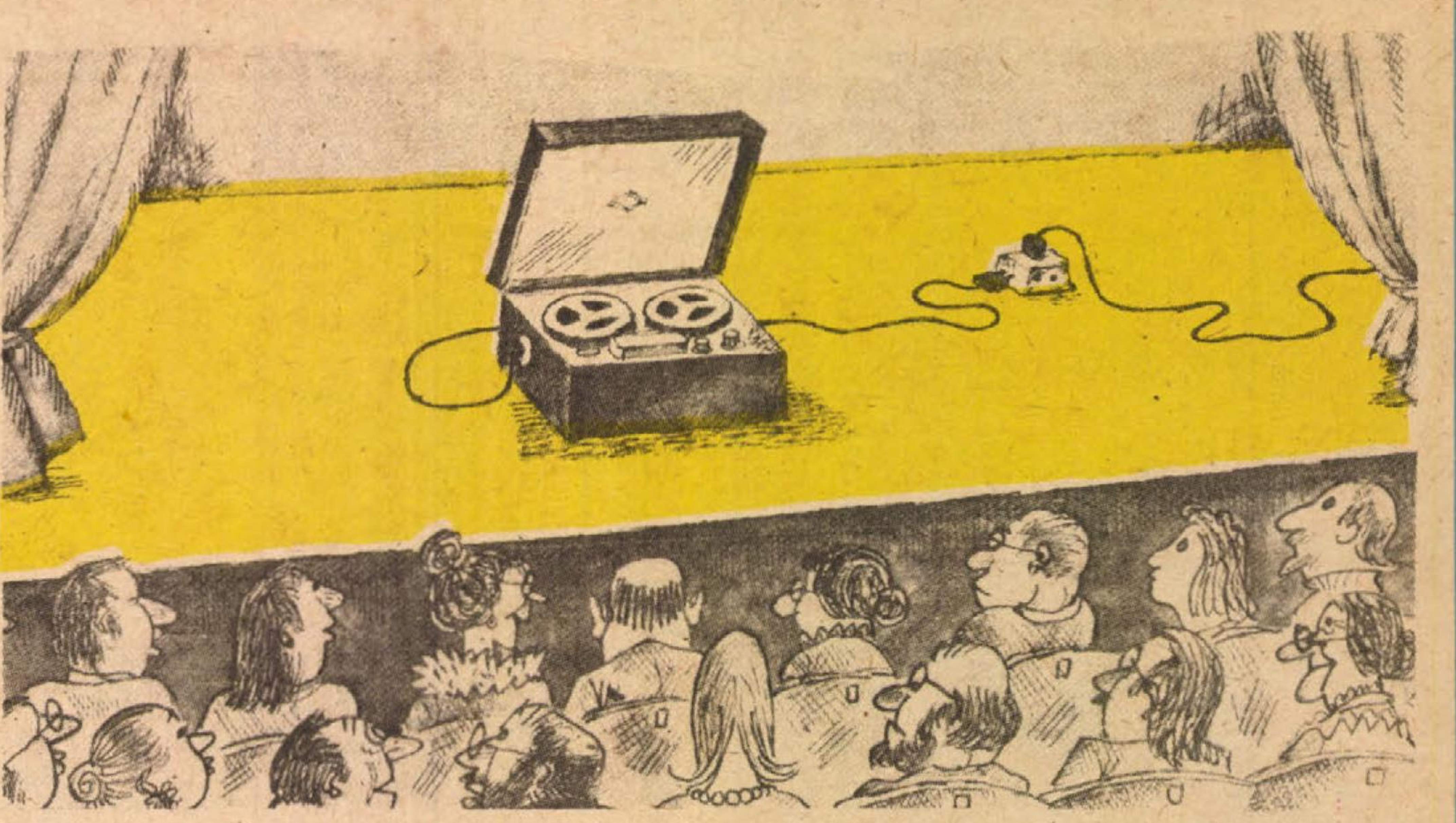

IMPORT HUMOR

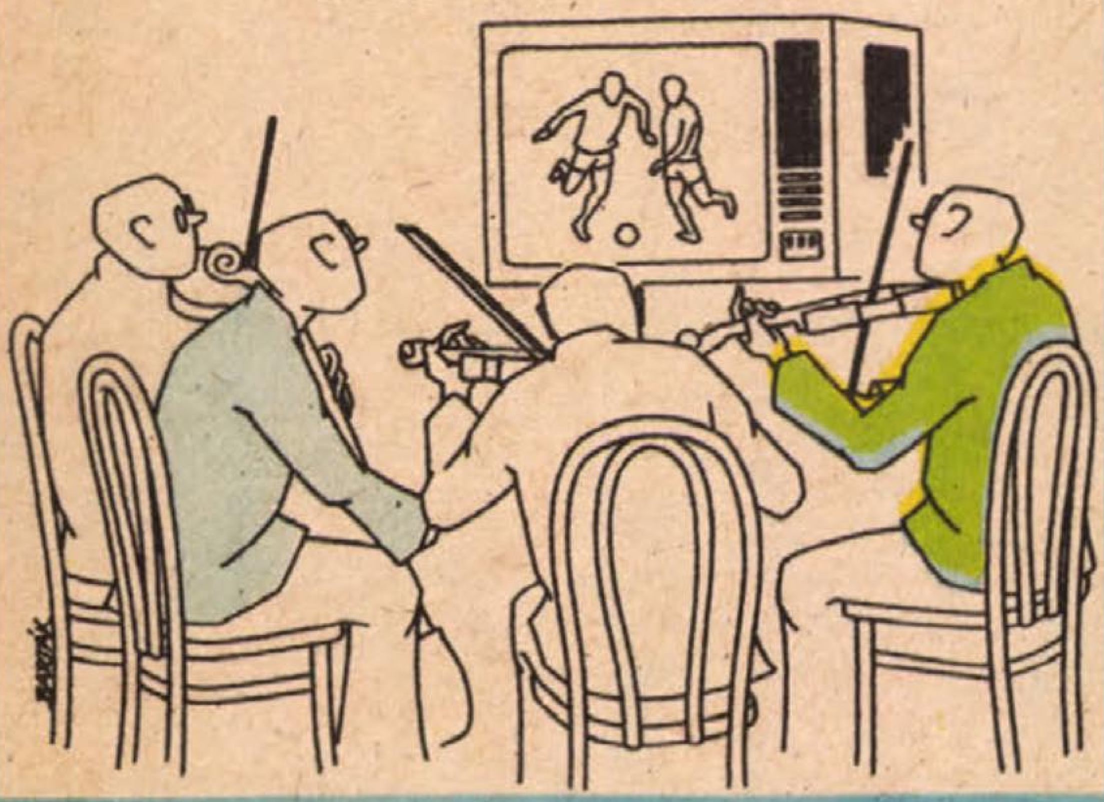
CSODAFEGYVER

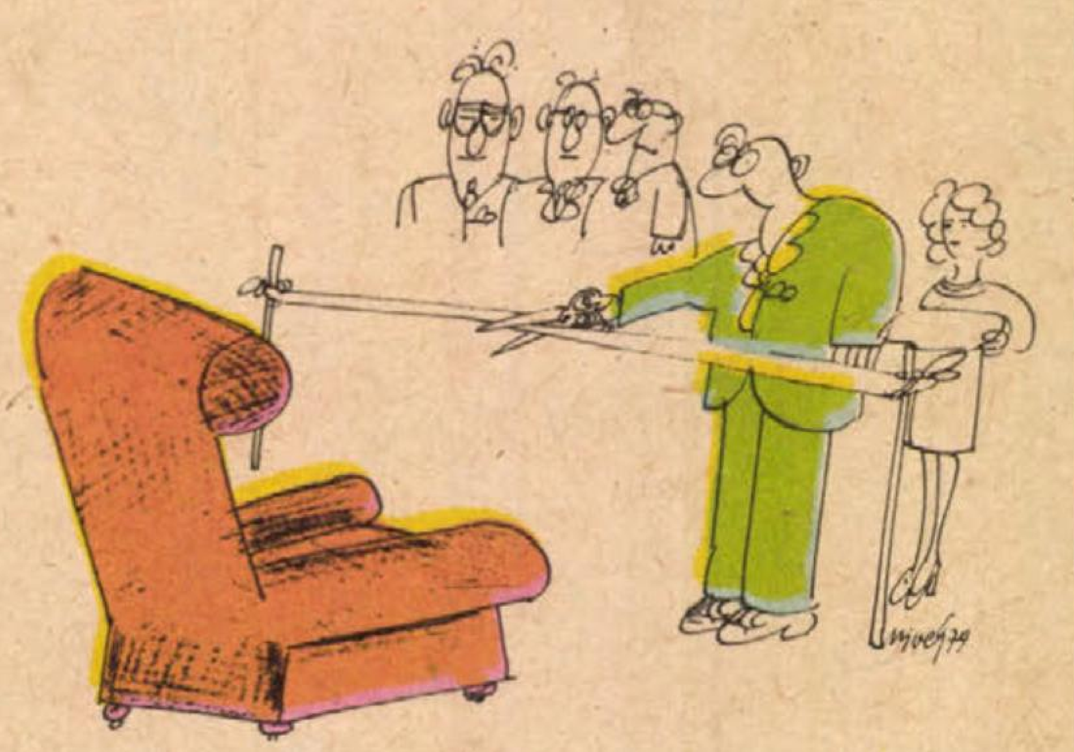
MODERN ELŐADÁS

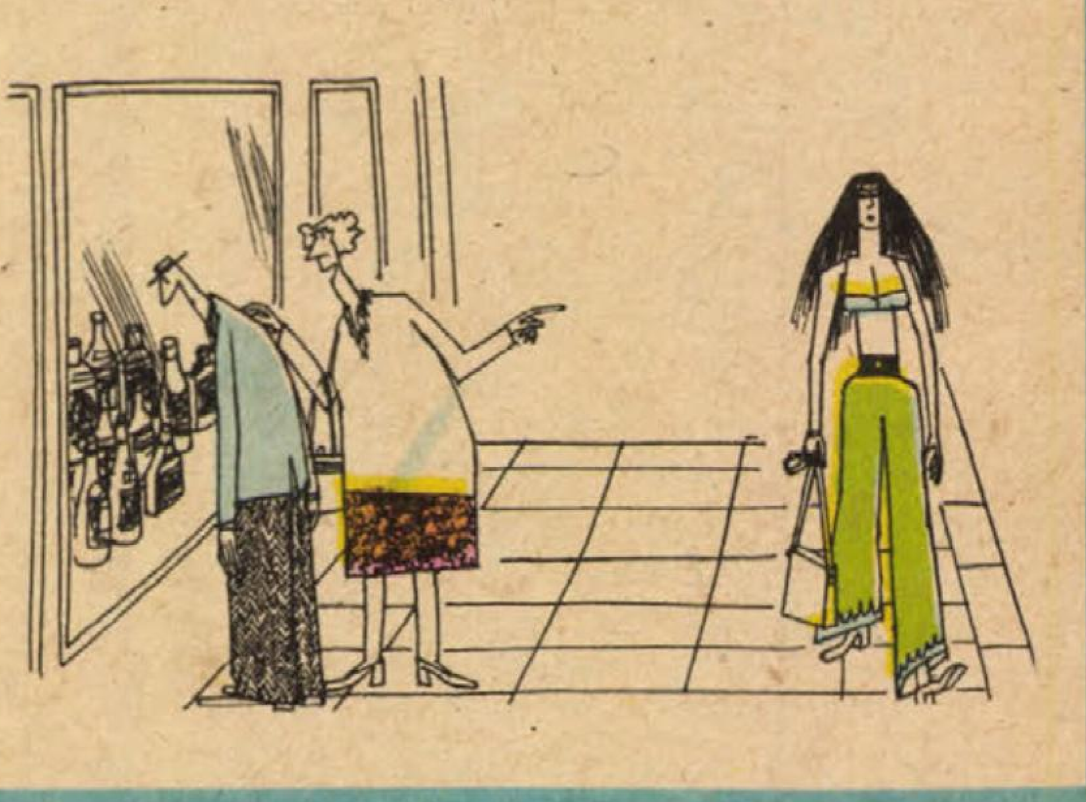
A MUZSIKA VARÁZSA

AVATÁS

FIGYELEMELTERELÉS

AZ OLVASÓ OLDALA

AZÉRT MÉG SZERETUNK ENNI!

1

Fejetlen spárga

A három fejű és öt lábú, de comb nélküli mirelit csirke, a máj nélküli hizlalt liba és pecsenyekacsa, a hús nélküli marhapörkölt-konzerv és a töpörtyűt sohasem látott töpörtyűs pogácsa után büszkeségtől dagadó kebellel számolhatunk be a legújabb, hazánk

Szegedi Konzervgyárában kikísérletezett csoda-zöldségéről: a fej nélküli spárgáról!

Üvegbe töltve, ecetes lében úszkál, s potom harminc forintért bárki megvásárolhatja, hogy aztán kedvére rágcsálhassa a rághatatlan fás spárgaszárakat, amelyeket a maradi háziasszonyok azelőtt oktalanul levagdostak és elhajítottak gátlástalan mohósággal majszolva a maradékot: a spárga puha, omló húsú fejrészét. Hála a konzervgyári újítóknak, ez már a múlté! Éljen a fej nélküli spárga! Megenni ugyan nem lehet, de fog-, íny- és állkapocserősítésre kiváló!

Garai Tamás

2

Nyithatatlan joghurt

Sima joghurt, gyümölcsjoghurt, tejföl, kefir, krémsajt és mindazon termékek, amelyeket műanyag pohárban, dobozkában árulnak... Ó, jaj, be szeretem valamennyit! Fogyasztom is dupla mennyiségben, mert mire egy-egy ilyen poharat fölnyitok, úgy megéhezem, hogy még az is kevés.

Hogy is csinálom? Először a körmömmel kaparászom, majd késsel próbálkozom, azután így-úgy-amúgy, végül belevágom a kanál hegyes végét és barbár módon hozzájutok a finomsághoz.

Lehet, hogy én vagyok ügyetlen vagy tudatlan? Talán van valami varázsló mondóka, amelytől föltárulnak eme poharak?

Ugye kedves Tejipar, milyen borzasztóak vagyunk mi, kedves vevők? Azt szeretnénk, ha a tejes zacskó nem csurogna *magától*, a joghurt és társai pedig kinyílnának *tőlünk*.

S. L.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Kereskedelmi vállalat vagy hatóság?
(Ludas, 32. sz.)

Dr. Brenner József 1978. június 13-án adta el vállalatunk Röppentyű utcai telepén személygépkocsiját. Ezt követően lényeges mulasztást követett el, mert a lakóhelye szerint illetékes adóhatóságnál (Tanács, Pénzügyi Osztály) nem jelentette be a gépkocsi értékesítését. Ha bejelentette volna, akkor az adóhatóság annak megfelelően rendezte volna nyilvántartását és ügyfelünk mentesült volna az adásvétel tárgyát képező adófizetési kötelezettség alól.

Nemes Tiborné,
főosztályvezető
Merkur Személygépkocsi
Értékesítő V.

Zúzda
(Ludas, 33. sz.)

Nem rossz László Miklósnak az az ötlete, hogy Budapesten és a nagyobb vidéki városokban egy-egy kijelölt könyvesboltban vagy legalább külön üzletrészekben kizárólag az elfekvő készletet árusítsák. Jelenleg a bolthálózat kis alapterülete és áteresztő képessége miatt azonban nem oldható meg, hogy egy-egy részleget kizárólag erre a célra tartsunk fenn.

Veress Istvánné,
osztályvezető
Kulturális Minisztérium

Levélváltás a tetőtér-beépítésről
(Ludas, 36. sz.)

Cikkük objektíven tapintott rá Lakás a tetőtérben című kiadványunk megjelenése elhúzódásának okaira. A várhatóan nagy érdeklődésre számot tartó kiadvány kiadói és nyomdai munkáját meggyorsítjuk, reméljük, az írás már 1980-ban hasznosan segíti a magánépíttetők munkáját.

Dr. Kovács László,
ig. h.
Építésügyi Tájékoztató Központ

Horgászok hal nélkül
(Ludas, 36. sz.)

A halászati törvény értelmében szövetkezetünk természetes vizeire előírt halasítási kötelezettségét a Szabolcs-Szatmár Megyei Tanács 1976. X. 1-től 1980. XII. 31-ig jóváhagyta. E szabályzat a kezelésünkben levő Keleti Főcsatorna vízterületére halasítást nem határoz meg, minthogy ez nem is indokolt. Mindennek ellenére szövetkezetünk 1978 tavaszán a Keleti Főcsatorna használatunkban levő szakaszán 30 q két nyaras pontyot helyezett ki, erről glosszájuk nem tett említést.

Földvári János,
elnök
Alkotmány Halászati Tsz,
Nyíregyháza
Széchenyi u. 26. 4400

NE MARADJON FENN!

Tavasszal kérdőívet küldött Veszprém Város Tanácsa műszaki osztálya, hogy felsőörsi telkemen van-e valamilyen épület? Visszaírtam: sajnos, nincs. Egy hónap múlva ugyanez a hivatal felszólított, bontsam le a telkemen levő házat és bódét, különben ötezer forintra bírságolnak.

Felháborodott levelet írtam a tanács műszaki osztályvezetőjének és most már fénymásolatokkal igazoltam, hogy lehetetlent kívánnak tőlem, mert telkemen nincs — azóta sem nőtt — épület.

Újabb egy hónap múlva befutott a harmadik levél ugyanonnan. Ezúttal arról értesítettek, hogy 30 négyzetméteres kőfalazatú nyaralóépületemre 45 napon belül kérjek fennmaradási engedélyt, különben építésrendészeti eljárást folytatnak le ellenem.

Úgy döntöttem: nem kérek fennmaradási engedélyt. Nem létező épület minek maradjon fenn, nem igaz? Elég nekem, hogy az értetlen bürokrácia, Veszprémben legalábbis, ilyen szívósan fennmarad!

Gömöri Péter
Bp., Csanády u. 11. 1132

TÜCSÖK és BOGÁR

Ritka takaros takarékszövetkezettel találkoztunk Tiszaföldváron.

Kunszentmárton nívós takarékszövetkezete

Ritkán hasonlított ennyire egy nívós takarékszövetkezet egy takaros takarékszövetkezethez!
(A Kereskedelem, Technika című lapban lelte Kovács Gabriella, pápai olvasónk)

A gabonáknak mintegy fele takarult be

A másik felére is rákiáltottak, hogy „Takarodj!", de nem takarult az istennek sem.
(A Vas Népe lapban bukkant rá Szabady Marietta, győri olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Ezt érdemes megfogadni. Amig az ember a lábát mossa, biztos, hogy nem üti el a trolibusz.
(A szolnoki strandon fotózta Tamás Tibor, pápai olvasónk)

gi kapitány és legénysége győzelemmel mutatkozott be. Okos ember a maga kárán tanul, a buta másén. Egészen biztos, hogy ez a magyar válogatott okul elődei sorsá-

Aki pedig egészen hülye, annak nem is kell tanulnia!
(A Képes Újságban találta Csányi László, szekszárdi olvasónk)

ban közölt elképzelést láthatnak olvasóink. A kb. 200 ezer lakosra tervezett település elemei henger alakúak. Egyenként 32 kilométer hosszúak és 6.4 kilométer átmérőjüek. Másodpercenként 114-et fordulnak tengelyük körül, akárcsak Földünk, így a benne lakók számára biztosítva lesz a földi graviláció.

Kapaszkodjunk . . . ! ! !
(A Népszavában észlelte Kádár Ferencné)

sége volt. A színésznő ismét gyermeket várt. A gyermek – egy lány – koraszülött lett, az orvosok hónapokig küzdöttek életéért, de megmaradt.

Mázlista!
(A „Mami" c. lapból ollózta dr. Tüttő Imre)

ZSÖLLYE

A nemrégiben lezajlott római földrengés utáni reggelen Ugo Tognazzi és Alberto Sordi izgatottan tárgyalták az előző nap eseményét a filmgyár kávézójában. Tognazzi már a harmadik kávét itta.

— Még soha nem éltem át ilyet! Egész éjszaka ébren voltam. És te, Alberto? Te nem féltél?

Sordi megvonta a vállát.

— Ahogy vesszük. Mindenesetre a föld jobban remegett, mint én!

—.—.—.—

Psota Irén néhány hetet New York-ban töltött, ahol többek között felment a világ legmagasabb épületeként számon tartott Empire State Building tetejére. Az idegenvezető buzgón magyarázott:

— Amint látják elég magas rács veszi körül a kilátót, mégis az öngyilkosok kedvenc helye ez.

Psota megborzongott.

— Mondja, kérem, gyakran ugranak le innen az emberek?

Az idegenvezető megrázta a fejét.

— Nem kérem. Csak egyszer!

A Fészek Klub kártyaszobájában hallatlan optimizmussal és elmaradhatatlan balszerencsével játszik napok óta közkedvelt színpadi szerzőnk. A másik asztalnál Gelley Kornél odasúgja Ráday Imrének:

— Nemrég mutatták be az új darabját, de ha így megy tovább, akkor az egész szerzői jogdíja itt fog elúszni a kártyaasztalon.

Ráday fel se néz a lapjaiból, úgy válaszol:

— Mért csodálkozol ezen? Ez egy sokoldalú ember! Nemcsak megírja a darabjait, hanem rögtön el is játssza!

—.—.—.—

Az egyik fővárosi színház előtt két színész beszélget.

— Most voltam fönt az irodában. Megmondtam a dirinek, hogy vagy felemeli a fizetésemet, vagy felbontom a szerződésemet!

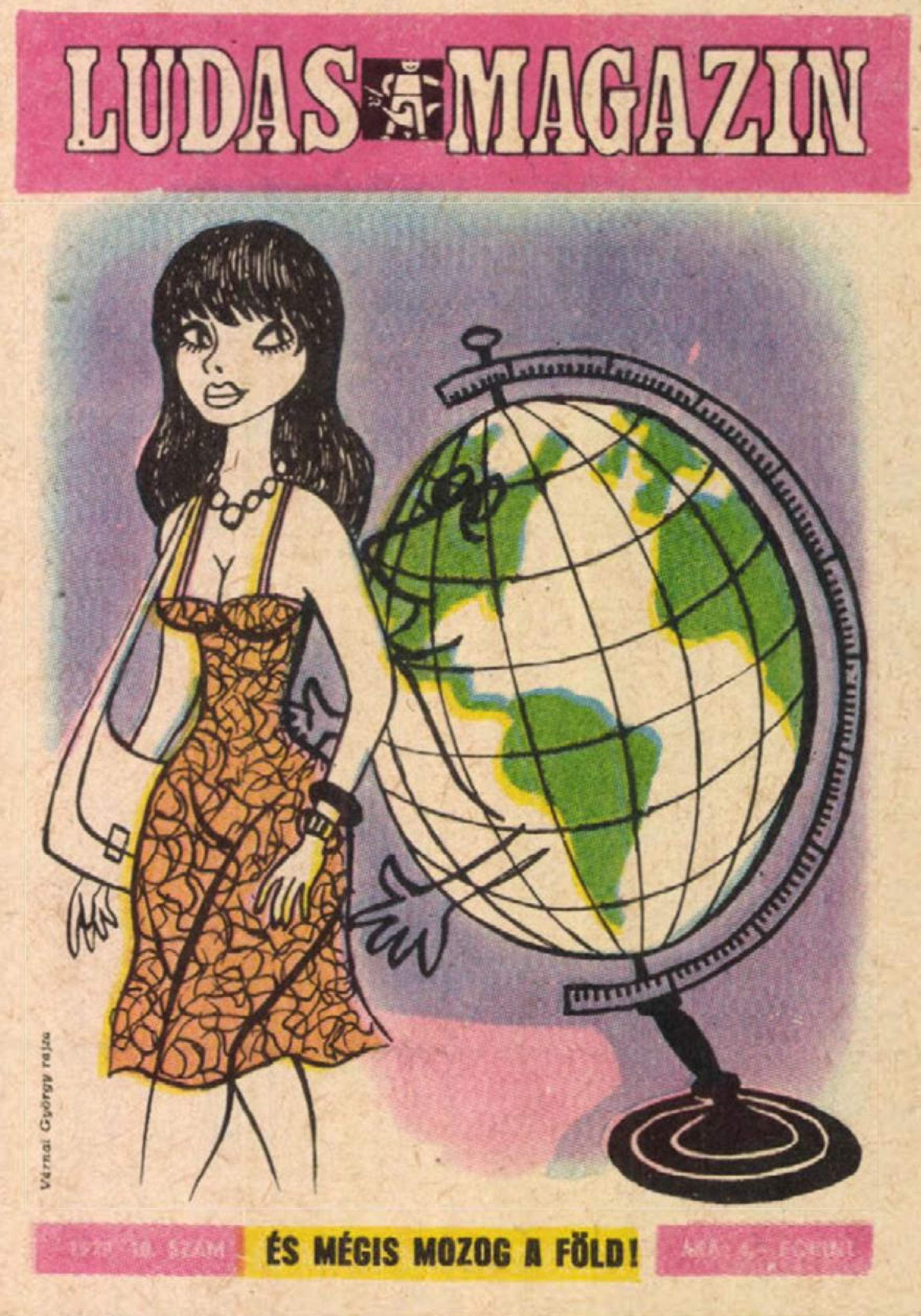
— És mi lett az eredmény?

— Kompromisszum. Én nem bontom fel a szerződést, ő nem emel!

Rátonyi Róbert

— Nézd a terroristákat, demográfiai robbantásra készülnek!

TRIBÜN

Angliában letartóztatták Romarkot, a híres hipnotizőrt, aki bekötött szemmel vezette kocsiját és — hogyan, hogyan sem? — nekiment egy lámpaoszlopnak. Romark a bírósági tárgyalásról üzent Malcolm Allisonnak, az igencsak gyengén szereplő Manchester City menedzserének.

— Ha Allison — mondta — bekötött szemmel küldené pályára tizenegy játékosát... talán végre nyerhetnénk egy meccset.

***

Energiatakarékosság... Torino két nagy klubja, a Juventus és az AC Torino tízezer méternyi összterjedelmű új parkírozóhelyet létesített a stadion körül — kizárólag kerékpárok számára. Sőt. A Juventus azt a 250 kerékpárost, aki elsőnek érkezik a stadionhoz — ingyen engedi be a bajnoki mérkőzésre.

Ne felejtsük el: Torino — a FIAT-város...

***

Jock Stein, a hírneves edző mondta:

— Sokan azt hangoztatják, hogy a győzelem élet vagy halál kérdése. Ostoba beszéd. Sokkal fontosabb annál...

***

Ökölvívó edző a profibunyóshoz néhány másodperccel az első gong előtt.

— Aztán igyekezz gyorsan végezni. Balegyenes, jobbhorog és kész. Különben még tíz centet dobhatunk a parkírozó órába.

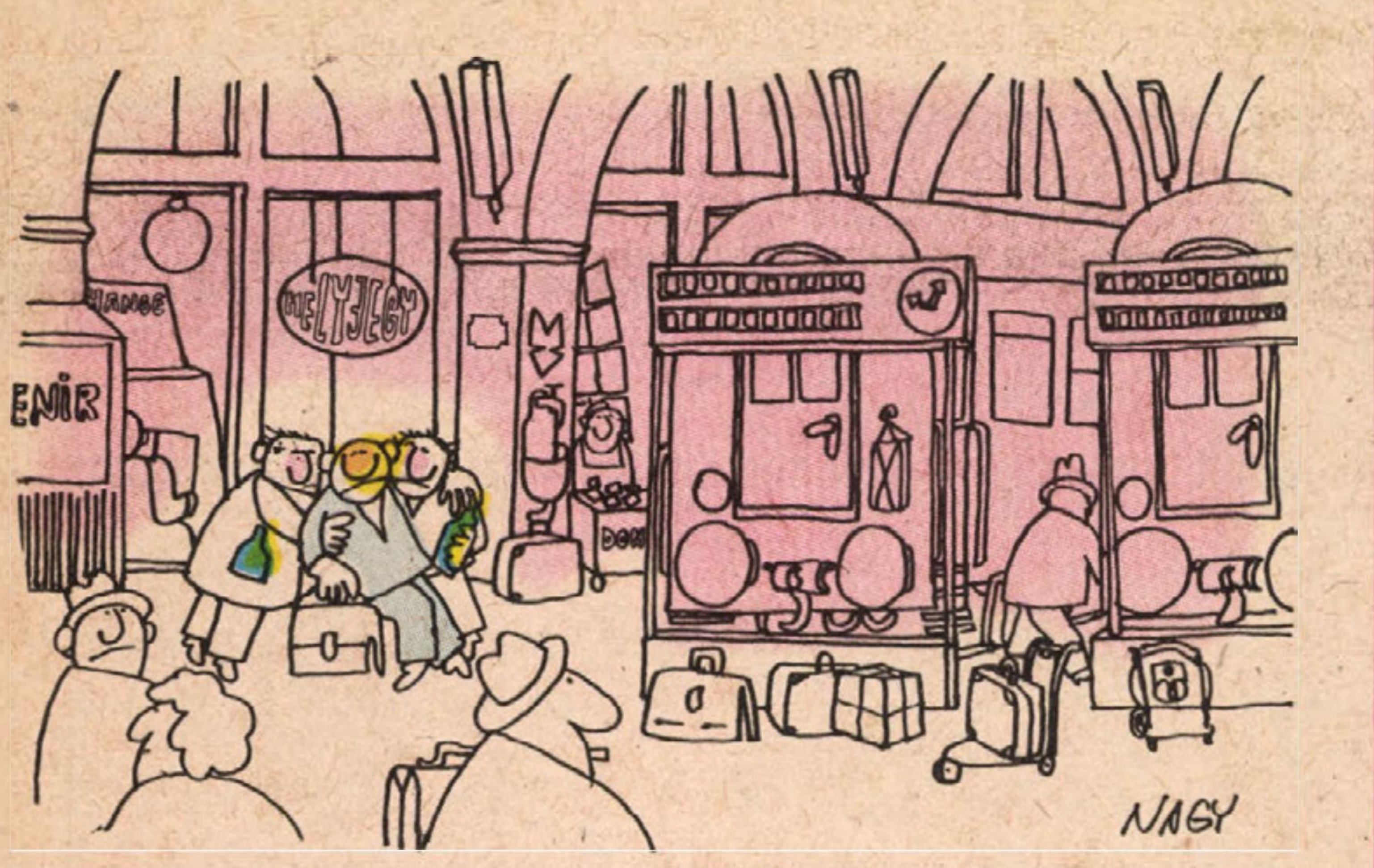
***

Lawrie McMenemy, a Southampton mestere érdekes recepttel szolgált a héten:

— Az eszményi futballcsapat hét utcaseprőből és négy hegedűművészből áll...

(p. p.)

INGÁZÓ

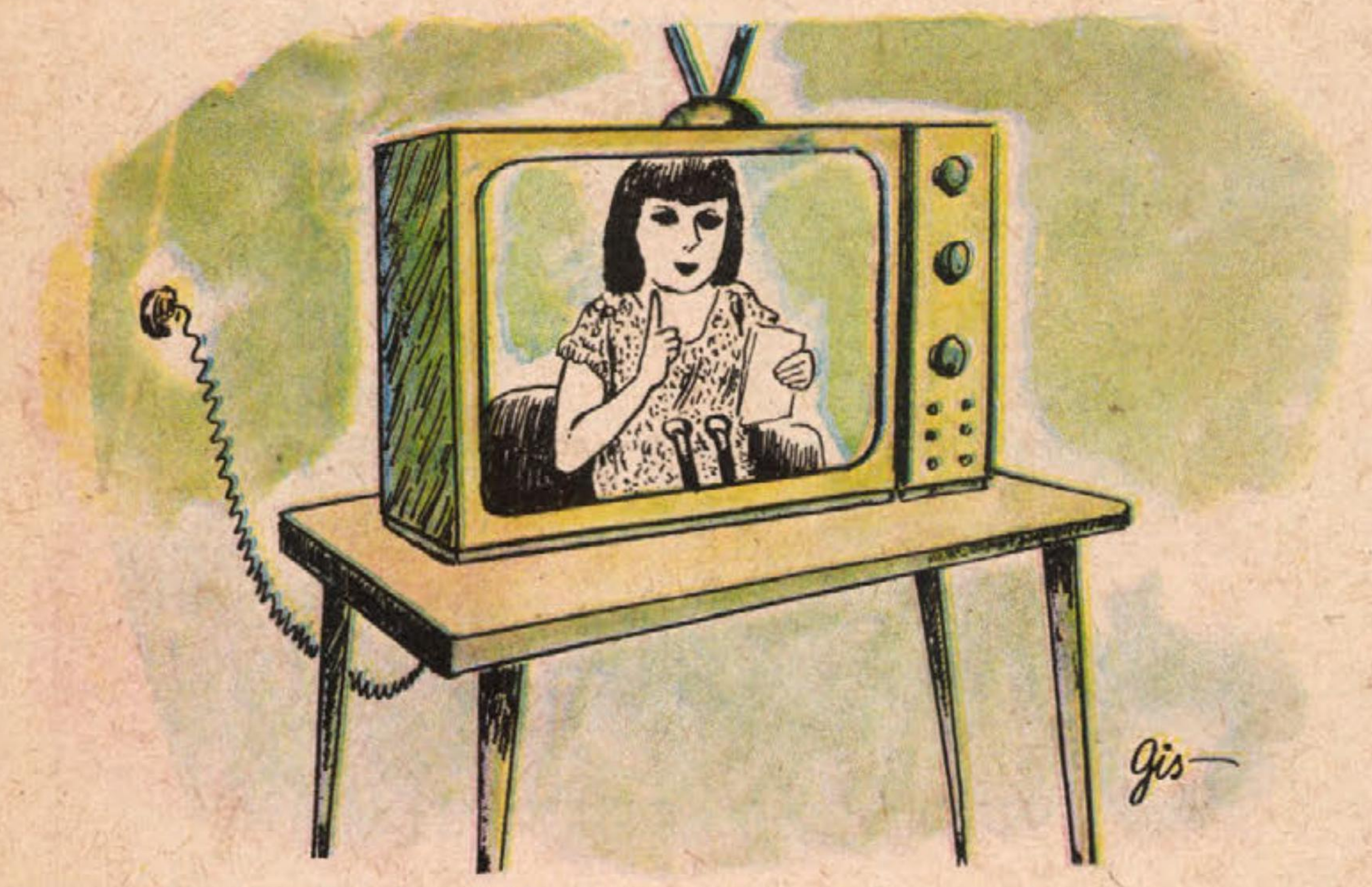

– Már egy hete nem láttam a családomat, mert a cimborák mindig rossz vonatra tettek!

KAPU FORMATERV JAVASLATUNK

ÓVATOSSÁG

– Következő tévéjátékunk megtekintését a kritikusoknak nem ajánljuk!

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-42 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre

Index: 25 504

ISSN 0134–0611

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Hogy érzi magát, Majer úr?

— Ne is kérdezze, nagyon rosszul. Olyan beteg vagyok, hogy amikor a napokban valaki azt mesélte, egy meghaltam, egy cseppet sem csodálkoztam rajta.

*

Egy férfi tűnődéséből:
— Milyen érdekesek a szavak! Mondd azt a szerelmednek, ha meglátod az arcát, számodra megáll az idő, és egy csókkal jutalmaz. De próbáld neki azt mondani, hogy ha az arcára nézel, megáll az órád!

A szemtelenség teteje

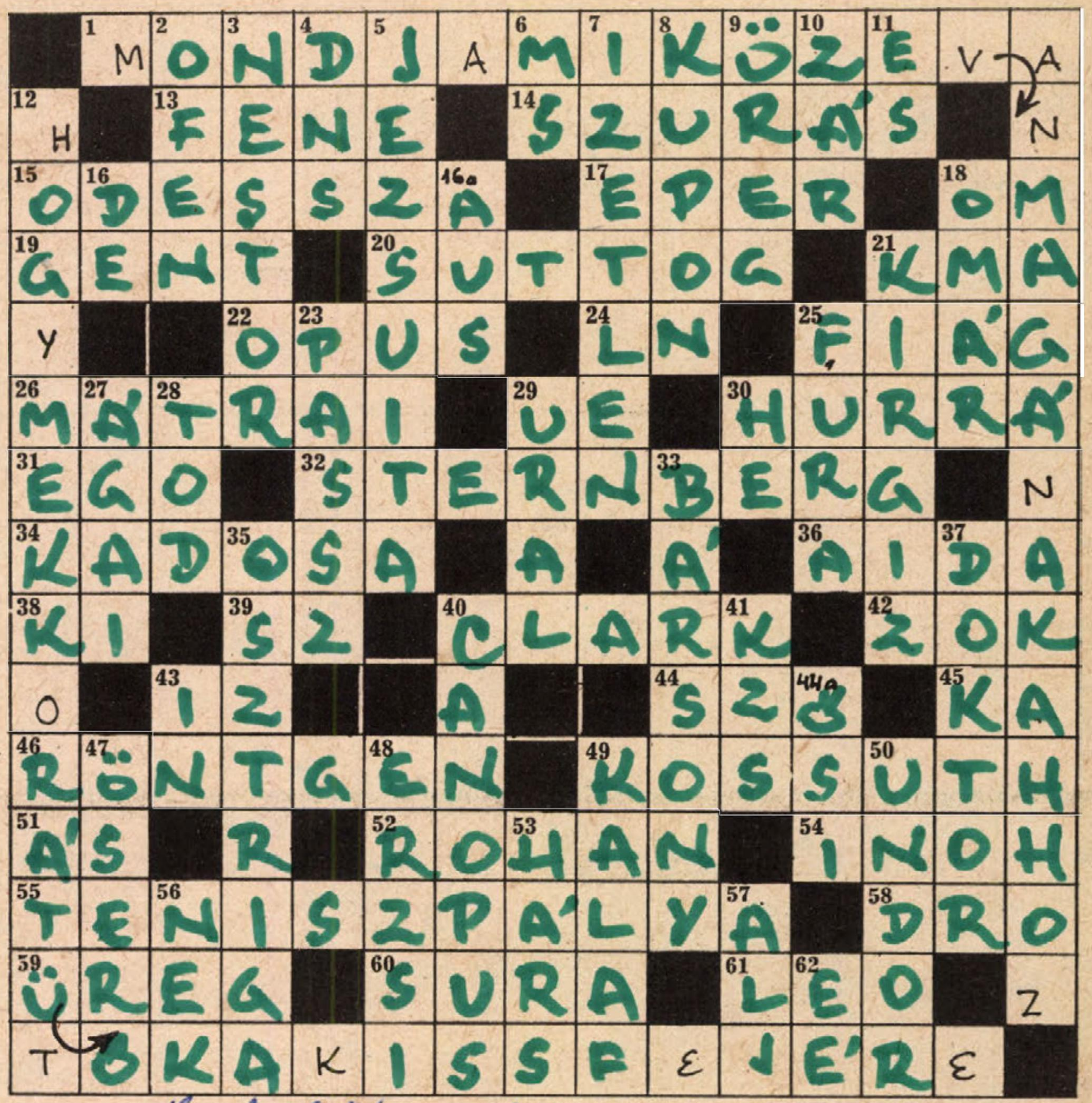
Kemecsei gyanútlanul megy az utcán, amikor valaki hátulról hatalmasat üt a fejére. Dühösen fordul meg és egy ismeretlen alakot pillant meg, aki így hebeg: — Bocsásson meg uram, hátulról összetévesztettem magát a Kiss Döncivel... — És annak a Kissnek ekkorát kell ütni a fejére? — dohog Kemecsei, mire az ismeretlen így szól: — Vízszintes 1 — függőleges 12? Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon, legkésőbb október 22-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Sok mindennel etetik, de nem állat, nem is ember
14. A vívás egyik mozzanata
15. Nagy szovjet város
17. Pompás gyümölcs
18. Az Irtisz mellékfolyója
19. Régi flamand város Belgiumban
20. Nagyon halkan beszél
21. K. M. A.
22. Mű — főleg zenei mű — ismert latin neve
24. L. N.
25. Valamely család leszármazási rendje
26. Ilyen üdülőhely például Parád
29. Ü — sürgönyileg
30. Diadalkiáltás
31. Én — latinul
32. Hollywoodi filmrendező volt, Marlene Dietrich felfedezője
34. Kossuth-díjas zeneszerzőnk
36. Verdi operája
38. Igekötő
39. Kettős mássalhangzó
40. A Lánchíd tervezője
42. Az „ilyen" szó: panaszos
43. Étel jellemzője
44. Hálót a pók
45. Kicsinyítőképző
46. Nobel-díjas német fizikus, akinek a neve fogalom lett (1845—1923)
49. Történelmünk egyik nagy alakja
51. Kerti munkát végez
52. Teljes erejéből fut
54. Vissza: hazai
55. Egy labdasport színhelye
58. ... medár
59. Kisebb üres tér, főleg a földben
60. Orosz női név
61. Több pápa neve volt

FÜGGŐLEGES

2. Buda neve volt 1873-ig törvényesen is
3. A görög hősmondák egyik alakja, részt vett a trójai háborúban is
4. A sejtmag egyik legfontosabb anyagának szokásos rövidítése
5. Mesterkedéseit ájtatos szemforgatással, képmutatással leplező emberre mondják
6. A 16. század elején élt nagy magyar festő monogramja, csak ennyi maradt fenn a nevéből
7. A rossz tréfa
8. Értékpapírokhoz csatolják.
9. Kenyere javát megette
10. Biztonsági szerkezet
11. S
16. Kötőszó
16a. Német prepozíció
18. Arab név
21. A Szovjetunió egyik népe
23. Futballban a labda továbbítása
25. Furcsa, nagyon különös
27. A Borsszem Jankó alapítója volt (Adolf)
28. Német halál
29. Hegység Európa és Ázsia határán
30. A hélium vegyjele
33. Finom és nem olcsó kelme
35. Ehető tengeri kagyló
37. Egyetemet végzett ember
40. Elsőrendű csillag az ég déli félgömbjén
41. A Zord idő írójának monogramja
43. Az indium vegyjele
44a. Nagyon-nagyon régi
47. Ez az erő nem izmok kérdése
48. Női név
49. A Turandot egyik szereplője
50. Kellemetlen érzés
53. Fa, levele szív alakú
56. Rag
57. Csésze alá való tányér
62. Rokon magánhangzók

Beküldtem 1979. X. 17

BÖLCS TANÁCS CÍMŰ

keresztrejtvényünk megfejtése:

„Ha segítő kézre van szükséged, ne feledd, hogy a karod végén van."

200—200 forintot nyert:

Boda Margit, Nyíregyháza, Sóstói út 31/B. 4400.

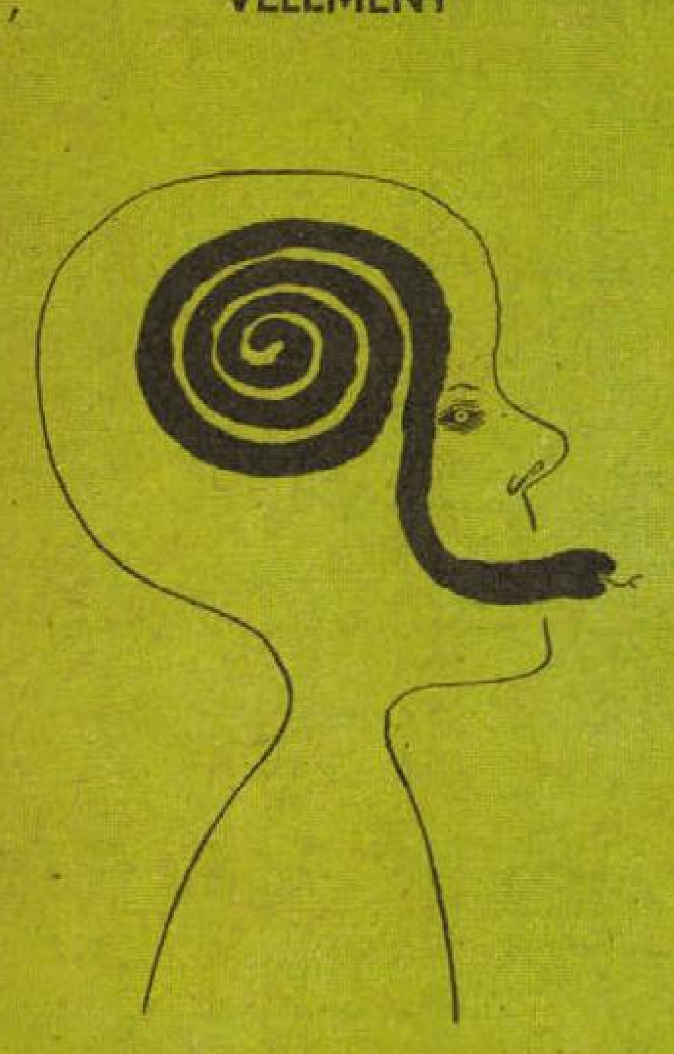
Sipos István, Kisvárda, Felszabadulás ltp. 8. 4600.

Zsódi Lídia, Hajdúszoboszló, Vörös Hadsereg u. 18/a. 4200.

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

DALLOS JENŐ:
SPIRÁL

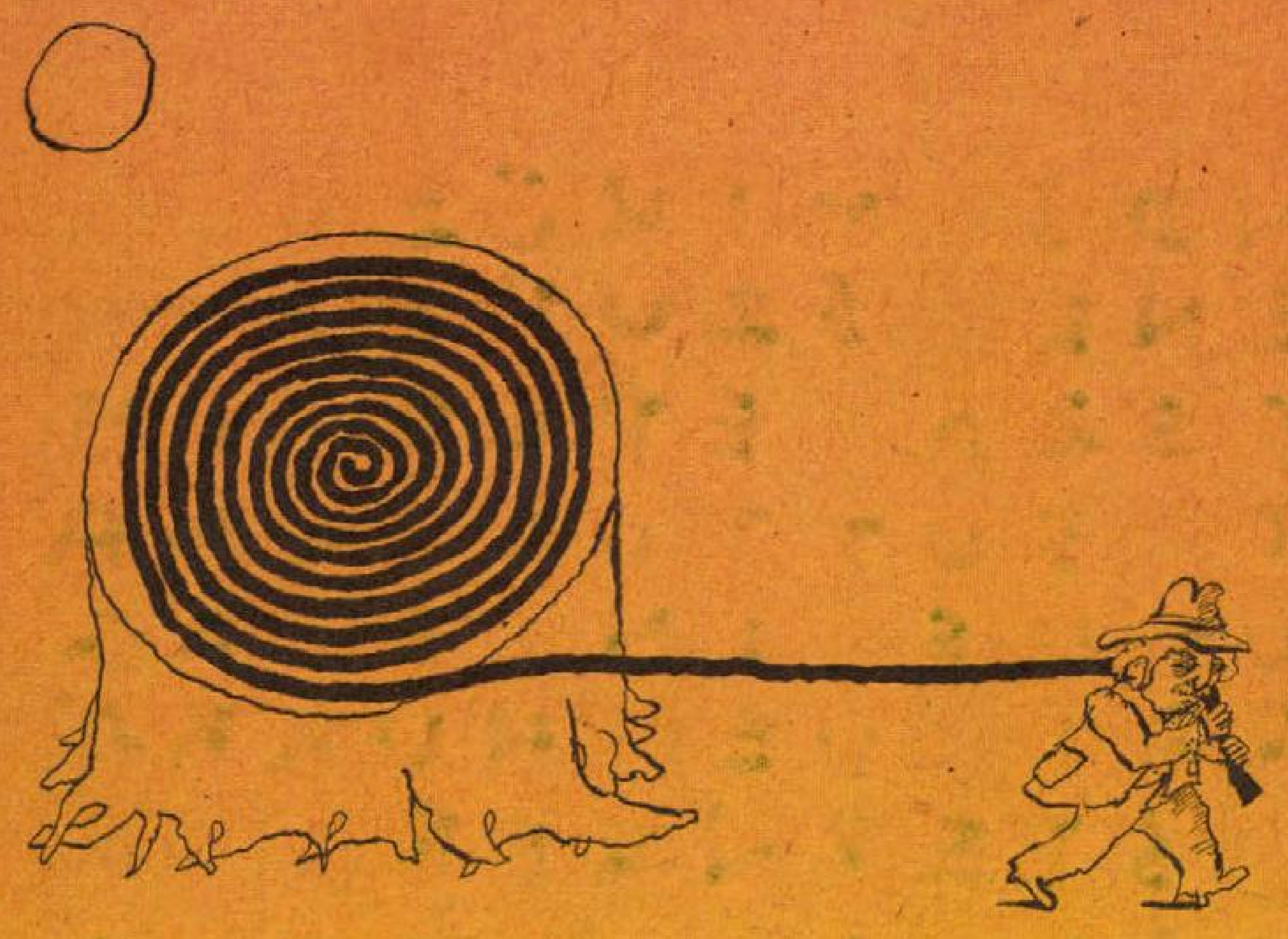

VÉLEMÉNY

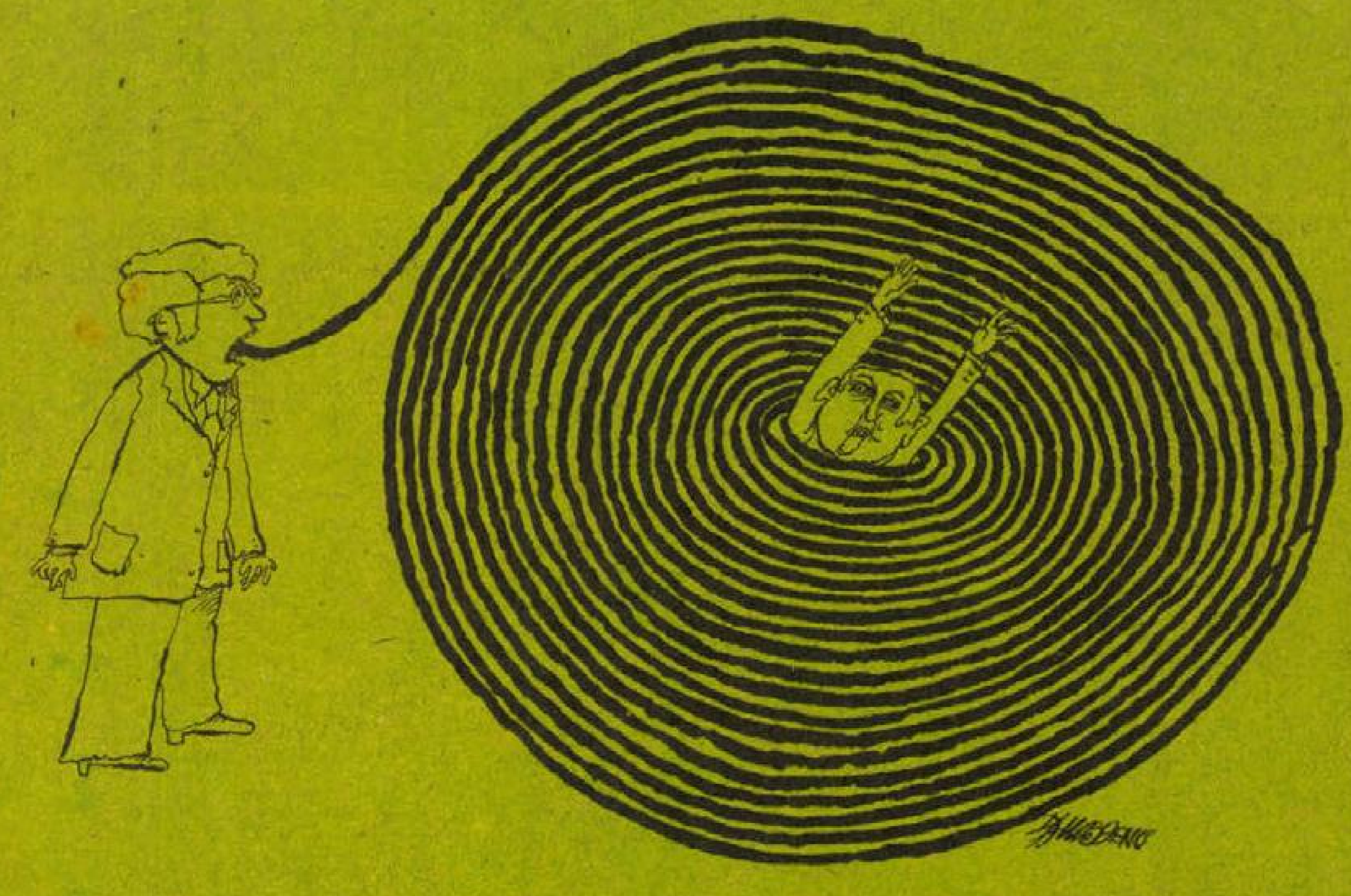

ÉLETÚT

TERMÉSZETRONGÁLÓ

INTRIKA

MEGHASONLÁS

AUTÓPÁLYA